KADIN

Göçmen Kadınlar Birliği

2019
No 36
Fiyatı:
2 Euro

Lasst uns gemeinsam kämpfen!

für Gleichberechtigung,
Selbstbestimmung,
politische Teilhabe,
Solidarität und Zusammenhalt –
gegen Rassismus,
Diskriminierung und Ausgrenzung

Merhaba

Dünyanın bir çok ülkesinde kadınlar 2019' a talepleri için eylemler yaparak başladı.
Önce Hindistan'da 620 km'lik cinsiyet eşitliği için kadın duvarı protestosu yapıldı. Ardından yine Hindistan'da 10 sendika tarafından çağrısı yapılan hükümetin emek düşmanı politikalarına son verme talebiyle ağırlığını kadın işçilerin oluşturduğu grev yapıldı.
Fransa'da sarı yelekli kadınlar gösteriler gerçekleşti. Norveç başbakanının en az iki çocuk çağrısını kadınlar sosyal medyada protesto etti.
Haklarımızı müzakere etmiyoruz diyen onbinlerce kadın İspanya'da sokaga çıktı. İskoçya'da Belediye işçisi kadınların 12 yıllık eşit ücret mücadelesi başarıyla sonuçlandı. 23-24 Ekimde Glasgow'da 8 bin kadın grev yapmıştı. 12 yıl içerisinde de 14 bin dava açmıştı.
19 Ocak ABD'de üçüncü kez Kadınlar Yürüşü/Women March . Yüzbinler katıldı. Aynı gün Almanya'nın bir çok şehrinde de Women March eylemleri yapıldı. Berlin'de katılım 5 bini geçti.
Ekvador'un başkenti Quito'da binler, cinsel şiddete karşı sokaklara çıktı. Bir kadının bir barda toplu tecavüze uğraması ve birinin de öldürülmesi üzerine sokakları dolduranların birçoğu siyah giydi.
22 Ocakta ABD'nin Kaliforniya eyaletine bağlı Los Angeles'te çoğunluğu kadın olan öğretmenler grev yaparak taleplerini elde ettiler.
30 Ocak 2019: Köle değil hemşireyiz! İrlanda Hemşireler ve Ebeler Örgütü'nün (INMO) üyesi olan hemşireler ve ebeler, 30 Ocak'ta 24 saat greve gitti. Aralık ayında yapılan grev oylamasında yüzde 95 ile grev kararı alındı. Bütün bu hareket 8 Martta da sokaklara yansıyayacak. Dünyanın bir çok ülkesinde kadınlar grevler, eylemler yaparak taleplerini haykıracak. Bu hareketli gündemin en azından Almanya açısından kimi yönlerini farklı gelişmelerle birlikte sayfalarımıza taşımaya çalıştık. Değişik haberlere, söyleşilere yer verdik.
Bir çok arkadaşımız görev aldı bu sayının hazırlanmasında. Frauenstreik.org sayfasının görsel malzemeleri de dergimizi renklendirdi.
Yeni sayımıza dek görüşlerinizi, önerilerinizi, haber ve fotograflarınızı bekliyoruz.

8 Mart kutlu olsun

İyi Okumalar...

Impressum

Göçmen Kadınlar Birliği
Bundesverband der Migrantinnen
in Deutschland e.V.
Franz-Werfel-Str.37 - 60431
Frankfurt am Main
www.migrantinnen.net
info@migrantinnen.net
V.i.s.d.P: Ceyda Tutan
Redaksiyon:
Ceyda Tutan, Mehtap Çallı, Nurten Kum,
Semra Çelik, Zahide Yentür
Şilan Küçük, Rukiye Cankıran,
Elif Çiğdem Artan, Pelin Şener
Kapak Fotoğrafı:
www.frauenstreik.org
Layout: Pelin Şener
Konto No:
Bundesverband der Migrantinnen
in Deutschland e.V.
Postbank Dortmund
IBAN: DE81440100460770471460
BIC: PBNKDEFF

v.l.n.r.: Elisabeth Selbert ©Stiftung Haus der Geschichte, Marie Juchacz ©Archiv der sozialen Demokratie, Helene Lange ©Landesarchiv Berlin, Helene Weber ©Archiv des Katholischen Frauenbundes e.V.

https://www.100-jahre-frauenwahlrecht.de

Es ist das erste Mal, dass in Deutschland die Frau als freie und gleiche im Parlament zum Volke sprechen darf", betonte die Sozialpolitikerin zu Beginn ihrer rund vierminütigen Ansprache. Weiter sagte Marie Juchacz selbstbewusst: „Ich möchte hier feststellen, und glaube damit im Einverständnis vieler zu sprechen, dass wir deutschen Frauen dieser Regierung nicht etwa in dem althergebrachten Sinne Dank schuldig sind. Was diese Regierung getan hat, das war eine Selbstverständlichkeit: sie hat den Frauen gegeben, was ihnen bis dahin zu Unrecht vorenthalten worden ist." Juchacz meinte damit das Wahlrecht.

8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nde

Taleplerimizle alanlarda olacağız

PELİN ŞENER

Almanya'nın neredeyse bütün şehirlerinde hummalı bir çalışma sürüyor. Buluşmalar, hazırlık toplantıları, pankart yazma atölyeleri, bildiri dağıtma grupları, 8 Mart Kadın Grevi adıyla gerçekleşecek eylemlerin kitlesel geçmesi için hazırlıklar yapıyor. Kadınlar taleplerini formüle ediyor, eşitsizliklere, adaletsizliklere, yoksulluğa, çalışma koşullarına, ırkçılık ve ayrımcılığa karşı çıkmaya hazırlanıyor. Değişik kadın, gençlik, LGBTIQ örgütlerin, ağların, bir araya geldiği buluşmalarda, 8 Mart Kadın Grevi için "en temel talepler etrafında bir araya gelmenin koşulları nasıl yaratılır" sorusuna birlikte yanıtlar aranıyor. Zira kadın hareketi içinde değişik akımları temsil eden kadın örgütlerinin, tek tek kadınların ya da bir konuya odaklı çalışma yapan kimi kadın örgütlerinin meselelere ve meselelerin nereden çözüleceğine ilişkin farklı bakış açıları buluşmalara yansıyor. Yine de dinamik ve farklılıkları kabul eden bir tartışma üslubu ile ortak talepler için mücadele etmenin önemi vurgulanıyor. Meselelere yaklaşımdaki farklılıklar, kadınların sorunlarının nasıl çözümleneceğine ilişkin tartışmalara ihtiyacı gösteriyor. Ancak 8 Mart'tan sonra yapılacak toplantılara bırakılıyor birçok şey. En temel meselelerde anlaşmak, herkesin kendi rengini, düşüncesini hem eylemlerin organizasyonuna hem de eylemlere taşıması önemseniyor.

Foto: frauenstreik.org

HAZIRLIKLAR ÇOK ÖNCE BAŞLADI

Kadın Grevi hazırlıkları önceden başladı. Eylül ayında 100. Yıl kutlamaları çerçevesinde yapılan Kadın Üniversitesi'nde kadın grevinin çağrıcıları da bir toplantı düzenlediler. Her fikre açık olduklarını, eylemleri birlikte örgütlemek istediklerini dile getirerek ağ oluşturma çağrısı yaptılar. Sonrası geldi. Birçok şehirde ve eyaletlerde ağlar oluşturuldu. Kasımda Göttingen'de 300 kadının katıldığı Almanya çapında ilk buluşma yapıldı.

Göttingen buluşmasında İspanya grevinden etkilenildiği, Arjantin'deki mücadelenin birçok kişiye ilham verdiği dile getirildi. Buluşmanın uluslararası konukları da kendi ülkelerindeki deneyimleri anlattılar. Buluşmada yapılan sunum ve atölyelerde çalışma yaşamındaki zorluklardan, kapitalist sömürüye, Almanya'daki aktüel kürtaj tartışmalarından, ırkçı partilerin güçlenmesine dek birçok şeye değinildi. İkinci merkezi buluşmada şubat ayında Berlin'de gerçekleştirildi.

Buluşmalara ağırlıklı genç kadınlar katılıyor ve İspanya'yı örnek veriyorlar sıkça. Sonra İsviçre'de 8 Mart'ta olmasa da haziran ayında yapılacak ve UNİA –İsviçre'nin en büyük sendikasının ve kadın örgütlerinin çağrısını yaptığı kadın grevi konuşuluyor. Birçok şehirde yapılan buluşmalarda grevden çok tüm gün için eylemler, aksiyonlar planlanıyor.

Bu arada kadın grevi çağrısına değişik sendikalar da reaksiyon gösteriyor. Almanya'da politik grev yasak. Grev çağrısını sadece sendikalar TİS ya da bir sözleşme yapma hedefiyle yapabiliyor. Kadın grevi internet sayfasında da hukuki olarak bu duruma dikkat çekilerek iş bırakmaya ilişkin işyeri toplantısı yapma, sembolik grev oylaması yapma, mücadeleci öğle molası gibi öneriler getiriliyor.

Göçmen Kadınlar Birliği (GKB) olarak kadın grevi gündeme geldiğinde işyerlerinde iş bırakmadan, grev örgütlemeden 8 Mart kadın grevi demenin çok da anlamlı olmayacağını, kadınların mücadele günü tanımının daha yerinde olacağını konuşmuştuk kendi aramızda. Sendikalar sahip çıksa, durdursak hayatı, göğsümüzü gererek, eğip bükmeden grev desek başka olurdu.

Ancak sendikalar Almanya'da politik grevin yasak olduğuna vurgu yaparak, greve çağrı yapamayacaklarını ama yapılacak eylemlere katılım sağlayacaklarını belirtiyorlar.

TALEPLERİMİZ ERTELENEMEZ!

Ocak ayı Almanya'da kadınlar açısından hareketli başladı. Kadınların seçme ve seçilme hakkı ile ilgili toplantılar, paneller, sempozyumlar yapıldı yine. 19 Ocak'ta ise bir çok şehirde "Women March" eylemleri gerçekleşti. Bir hafta sonra ise uzunca bir süredir tartışılan kürtaj

yasasının yürürlükten kaldırılmasını talep eden eylemler. Ardından 200 kadar şehirde Bir Milyar Ayakta eylemleri.

Sosyal medya sayfaları etkinlik çağrıları ile dolu. İnsan hangi birine katılacağını şaşırıyor. Öğrenciler haftalardır her Cuma küresel ısınmaya, yüksek karbondioksit emisyonuna, doğal felaketlere dikkat çekerek çevre ile ilgili taleplerini diye getirdiği kitlesel eylemler, öğrenci grevleri yapıyor, sokaklar rengarenk kalabalıklarla değişik taleplerin dile getirildiği eylemlere tanık oluyor.

Sevindirici haberler

Bu arada iki güzel habere sevindik. Berlin Eyaleti'nde 8 Mart'ı resmi tatil ilan etti. Bu gelişmeyi her ne kadar Berlin eyaletinin "eksik tatil günleri vardı zaten" şeklinde açıklasalar da aslında kadınlar uzun bir süredir 8 Mart'ın tatil günü olmasını istiyordu. Üstelik karşı argüman olarak diğer eyaletlerin kabul ettiği Reformasyon gününün tatil olması önerisi de getirildi. Ancak Berlin Eyaleti gerici gazetelerin söylediği gibi Sovyet icadı bu günün tatil olmasını kararlaştırdı.

Brandenburg eyaleti ise Almanya'daki ilk eyalet olarak eyalet seçimlerinde her partinin eşit sayıda kadın ve erkek aday göstermesini karar altına aldı. Kadınlar ve erkekler parlamentoda eşit temsil edilecek. Alman Kadın Konseyi de de bir süredir değişik aksiyonlarla bu talebin Almanya'nın bütünü için geçerli olmasını istiyor. Bu yerel gelişmelerin bütün Almanya'yı kapsamasını biz de 8 Mart etkinliklerimizde ve eylemlerde dile getireceğiz.

Hakkımız olanı istiyoruz!

Ancak bu sevindirici gelişmeler henüz karnımızı doyurmaya yetmiyor. Dahasını, aslında hakkımız olanı istiyoruz. Rakamlar Almanya'da kadınlar için sorunların var olduğunu gösteriyor. Çünkü hala yüzde 22 oranında ücret eşitsizliği sürüyor. Sigortasız, güvencesiz, mini işlerde çalışanların çoğunu yüzde 62 oranıyla kadınlar oluşturuyor. Yaşlılıkta kadınları yoksulluk bekliyor. Emeklilik maaşları arasındaki ortalama fark yüzde 53'e varıyor. Kadınların yaşamboyu elde ettikleri gelir, erkeklerinkinin yüzde 49'u kadar az. Kadınların haftalık çalışma süreleri de ev, çocuk yaşlı bakımı nedenleriyle 8,2 saat düşük. Kadınların bu dezavantajlı durumuna karşı kadın örgütleri olarak taleplerimizi somut bir şekilde dile getirmeye çalışıyoruz. Örneğin mini işlerde çalışanların kazandıkları ilk Euro dan itibaren sigortalanmasını istiyoruz.

Tam gün çalışmaya karşın yoksul olmaya karşı çıkıyoruz. Meslek eğitimi ve mesleki kurslar ve kadınların kendi ayaklarının üzerinde durabilmesini, yaşlılıkta kadın yoksulluğunun önüne geçilmesi de taleplerimiz arasında. Çocuk bakımı ve hasta bakımı gibi sorumlulukların sosyal altyapısının geniş kapsamlı, ihtiyaca göre ve yüksek kalitede genişletilmesini talep ediyoruz.

Tencere tava ovmaktan tutun, çocukların sorumluluğuna dek geleneksel her türlü meselede yine yeniden başroldeyiz. Ve bu durum bir çok şeyi etkiliyor. Örneğin ilk çocuğun doğumundan 10 yıl sonra anneler doğumdan önceki yıla göre yüzde 61 daha az kazanıyor. MaLisa Vakfı, müzik videolarında cinsiyetçiliği araştırdığı yeni çalışmasından iki veri ise günümüzdeki cinsiyetçilik hakkında fikir veriyor: Her iki videodan birinde kadınların kafaları yok ve her iki videodan birinde kadınlar cinsel obje olarak gösteriliyor.

Sosyal ve toplumsal sorunlar da bizi ilgilendiriyor

Sosyal ve toplumsal bütün sorunlar bizi de yakından ilgilendiriyor. Okulların ve hastanelerin durumu giderek kötüleşiyor. Sağlık alanında çalışanların sayısı yetersiz. Ödenebilir konut bulmak neredeyse imkansız. Almanya'da kadınlar, eğitimden sağlığa, sosyal yaşamdan çalışma yaşamına kadar her alanda yapılan kısıtlamalar nedeniyle yoksullaşıyor, toplumsal yaşamın dışına itiliyor. Kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi, gençlere, çocuklara ve kadınlara yönelik çalışmalar sürdüren sosyal projelerin kısıtlanması, kadın sığınma evlerinin yetersizliği kadın olarak, göçmen olarak sorunlarımızı derinleştiriyor. Geçtiğimiz süre zarfında AfD ırkçı, kadın düşmanı, ayrımcı politikalarını federal ve yerel meclislerde, kamuoyunda dile getirme fırsatı buldu. Son iki yıldır sığınmacılar, göçmenler, Türkiye gibi konuları da propaganda malzemesi yaparak halk arasındaki korku ve endişeleri körükleyen ırkçı partinin yükselişinde hükümet partilerinin de sorumluluğu olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenle 8 Mart'ta ırkçılığa ve cinsiyetçiliğe karşı taleplerimizi de dile getireceğiz.

Taleplerimizle alanlardayız

Göçmen Kadınlar Birliği olarak Kadın Grevi'ni yani kadınların mücadele günü eylemlerini destekliyoruz. Taleplerimizle biz de sokaklarda, aksiyonlarda, etkinliklerde olacağız. 8 Mart'ın bütün Almanya'da tatil günü olmasını isteyerek. Kürtajı düzenleyen paragrafların kaldırılmasını talep ederek. Güvencesiz, düşük ücretli işlere karşı çıkarak, daha iyi çalışma ve yaşam koşullarını savunarak. Ayrımcılığa, dışlanmaya, ırkçılığa karşı taleplerimizi dile getirerek. Eşitlikten bahsederek, 100 yıl önce kadınların elde ettiği seçme ve seçilme hakkına hala sahip olmadığımızı belirterek. Yanımızdaki yöremizdeki bütün kadınlara, komşularımıza, kızlarımıza, iş arkadaşlarımıza haydi sokak bizi çağırıyor diyerek.

Kadın Grevi Berlin buluşmasından notlar...

HABER VE SÖYLEŞİLER: SİNEM YEŞİL, İDİL ÇALLI
ÇEVİRİ: SEMRA ÇELİK- FOTO: FRAUENSTREIK.ORG

Bu yıl, Alman kadın hareketi 8 Mart'a ek bir karakter kazandırıyor.Ülke çapında, kadınlar, translar, queerler ortak bir kadın grevi hazırlıyorlar. 15-17 Şubat arasında, ülke çapında ikinci kadın grev hazırlık toplantısı yapıldı. Berlin'de yapılan toplantıya 300 civarında kadın katıldı. Farklı şehirlerden, farklı yetenekleri ve yaşam öyküleri olan , Almanya'da öğrenim, meslek eğitimi gören, işte, evde çalışan, 'göç kökenli' olan olmayan ama ortak birşeyler yapmak isteyen kadınlar biraraya geldiler.

Toplantının ilk günü diğer ülkelerdeki başarılı kadın grevlerine ilişkin panelle başladı. Podyumda, kişisel grev deneyimlerini anlatan Arjantin, Polonya ve Almanya'dan aktivistler vardı. Almanya'da, ilk kez 1994 yılında, çeşitli yaşam alanlarındaki kadınların harekete geçtikleri bir kadın grevi gerçekleşti. Arjantin'de her 21 saatte bir kadın ölümü gerçekleşiyor. Çoğu durumda, bu cinsiyete dayalı cinayetler (eski/yeni) eşler veya aile fertleri tarafından işlenmekte.16 yaşındaki Lucía Pérez'in öldürülmesi, Arjantin'deki kadın grevi hareketi için tetikleyici oldu. Kısa bir süre sonra hareket, Latin Amerika'da "Ni una menos" ve "Nosotras paramos" (grev yapıyoruz) adı altında yayıldı.

Polonya'da kadınlar, sembolik olarak siyah giysilerle kürtaj yasalarının sertleştirilmesine karşı grev yaptılar.

DEĞİŞİK ATÖLYELER VE EYLEM

Toplantının ikinci gününde, geldikleri ülkelerde kadınların mevcut siyasi durumu ve kadın hareketlerinin ne durumda olduğunu anlatan İran ve Kürdistanlı kadın hakları savunucuları ile panel yapıldı.

Daha sonra, değişik atölyelerde ev içi veya bakımla ilgili ücretsiz emek, aile fertlerinin bakımı, halkla ilişkiler, ülke çapında ortak eylem, İslam karşıtı ırkçılık, vb. konuları ele alındı. Çıkarılan sonuçlar daha sonra genel kurulda anlatıldı. Son gün sabah saatlerinde uluslararası ağ oluşturma, güvenli olmayan oturma hakkı olanların greve katılması (avukatlar eşliğinde), grev ve kadın mücadele günü vb. konularda atölye çalışmaları yapıldı. Atölye çalışmalarının sona ermesinden hemen sonra kendiliğinden bir gösteri gerçekleşti. Katılımcılar sembolik olarak grev çağrısı yapmak için sarı temizlik eldivenleri, çamaşır kurutma makineleri, bebek arabaları, tencere, tahta kaşıklar veya değişik mutfak malzemeleri gibi tipik ev eşyaları taşıdılar.

İŞ YERLERİNDE NASIL OLACAK

8 Mart 2019'dan itibaren 8 Mart'ın resmi tatil günü ilan edildiği Berlin hariç grevin adına uygun gerçekleşmesi mümkün olmayacak. Kadın grevinin temel taleplerinden birinin kadınların ekonomik bağımsızlığı olduğu göz önüne alındığında, tek tek kadınların kendi başlarına grev yapmaları ve işlerini riske atmaları, özellikle sendikalar organizatör olarak değil de sadece katılımcı olarak greve katıldıklarından, olası değil. Kamusal alandaki grev, işin yavaşlatılması veya uzatılan iş molaları şeklinde gerçekleşecek. Kelimenin tam anlamıyla grev terimi şu anda öncelikle ev kadınlarının ve bakıcıların ödenmemiş emeklerine yönelik uygulanmakta. Bu bağlamda grev formları, ülke çapındaki kadın grev komitesinin kendiliğinden eyleminde de görüldüğü gibi yaratıcı şeliklerde yapılacak.

Kadın grevinin temel talepleri arasında eşit ücret, fiziksel ve psikolojik olarak kendi kaderini tayin hakkı, ekonomik bağımsızlık ve 218 ve 219a kürtaj paragraflarının kaldırılması yer alıyor. Diğer talepler kadın grevi web sitesinde ifade edilmiştir.

Gerçek bir grev için çok mücadele etmeliyiz

Mira, Berlin Kadın Grev Komitesi'nin bir parçası mücadele, sendikalar gruplarında ve koordinasyon komitesinde aktif.

8 Mart ve gelecekteki kadın hareketi için kişisel taleplerin neler?

Aslında çok farklı kesimlerden gelen kadınlar birarada olduğundan çok değişik taleplere sahibiz. Temel taleplerden biri, cinsel şiddetten uzak sağlıklı bir yaşam sürdürmek istediğimiz. Her türlü ırkçılığa karşıyız. Kadınlar, lezbiyenler, trans ve queer kişilere yönelik saldırılara karşıyız. Ayrıca taleplere enerji kaynağı olarak kömürün kullanılmasının bırakılması gibi çevreyle ilgili talepleri de dahil ettik. Yapacak çok şey var ve umarım 219a paragrafını iptal ettirebiliriz. Sınırsız sayıda talep olduğunu düşünüyorum, bu yüzden bir yerden başlayıp harekete geçmeliyiz.

Bize yerel çalışmalarınızdan bahseder misin?

Sadece ücretli emeğe değil, aynı zamanda çoğunlukla kapalı kapılar ardında gerçekleşen, kadınlara yüklenen, takdir edilmeyen ücretsiz emeğe karşı da mücadele etmek istiyoruz. Bu da önlüklerimizi çıkarıp atmak, pencereye, sokağa gerdiğimiz ipe asmakla görünür hale gelecek. Berlin ve ülke çapında, herkesi halka açık bir alanda saat 12'ye 5 kala bir sandalyeye oturmaya çağırıyoruz. Sandalyelerin arkasında 'grev yapıyorum', 'grev yapıyorum çünkü...' yazan afişler olacak. Ayrıca, sokak isimlerinin değiştirilmesi, pencerelerin önüne, kamu alanlarına çamaşır iplerinin gerilmesi ve bu iplere taleplerin asılması gibi sembolik eylemlerimiz olacak. Dediğim gibi oldukça yaratıcı eylemler yapılacak. Ve ülke çapındaki bir başka eylem, tüm kadınların dünya çapında saat 17.00'de 100 saniye boyunca çığlık atmaları. 100 saniye, çünkü ortalama olarak kadınlar aynı maaşı almak için erkeklerden 100 dakika daha fazla çalışmak zorundalar. Öfkemizi tümüyle haykırmak istiyoruz.

Grev kavramına uygun olmayacağı muhtemelken 8 Mart'ta yapılanı grev olarak tanımlamanın bir anlamı var mı?

Günün birinde gerçek bir grev yapabilmek için çok mücadele etmemiz gerekiyor. Sendikalarımız ne yazık ki hala cesaretli davranmıyorlar, Almanya'da politik grevin yasak olduğu düşüncesiyle hareket ediyorlar. Kadın grevi sayesinde, sorunlarımızın politik olduğunu ve grev yapmak zorunda olduğumuzu haykırma olanağına sahip olacağız. 1994'te Almanya'da zaten bir grev yaptık, taleplerimiz neredeyse şimdikilerle aynıydı. Öte yandan, biz ev içi ve aile fertlerinin bakımı alanında, kadınların sırtına yüklenen ücretsiz emeği de hedef alıyoruz. Gelecekte, sendikalar üzerine baskı yaparak onların da günün birinde kadın grevi çağrısı yapmasını sağlayacağımızı umuyorum.

Mina Khani, Berlin'de yaşayan İranlı bir yayıncı, feminist ve Marksist.

Bu yılki kadın grevi için özel talepleriniz neler?

Somut talepleri formüle etme sürecindeyiz. Taleplerimiz farklı sektörleri etkiliyor. Benim için, en güvencesiz işlerde çalışan ya da çalışamayan kadınların özel olarak ele alınması önemlidir. Örneğin, bakım sektöründeki kriz, hastaneler için daha fazla personel, konut kıtlığı ve çocuklarını tek başına yetiştiren annelerle ne yapılması gerektiği. Ama tabi ki göçmen kadın meselesi de. Neden bu kesimler daha öncelikli olarak güvencesiz duruma getiriliyor, ya da neden kendileriyle daha az ilgeniliyor?

8 Mart'ta Berlin'de ne çeşit eylemler yapılacağını tartıştınız mı?

Sanırım 8 Mart'ta, mücadele yöntemi olarak grev yöntemiyle Almanya'nın unuttuğu bir söylem 'kadın grevi-politik grev' söylemi yaratarak bile çok şey başardık. Ancak 8 Mart'ta taleplerimiz için güçlü ve kitlesel bir grev yapabileceğimizi düşünmüyorum. Bunun için hem daha yoğun çalışılması hem de henüz sahip olmadığımız yapılara sahip olmamız gerekiyor. Fabrikalarda, okullarda, yüksek okullarda vb. kadınların cinsiyetleri ve sınıfları nedeniyle baskı altında oldukları heryerde biraraya gelmeleri gerekiyor. Bir çok kadının o gün grev konusuna atıfta bulunmasını bile başarı addedebilirim.

Almanya'da politik grev prensip olarak yasak. 8 Mart'ta grev kavramına uygun bir grevin yapılabileceğini düşünüyor musun yoksa sembolik grev mi yapılacak?

Gerçek bir grevi organize edebilecek güçte olmadığımızdan sembolik kalacaktır. Bu yüzden, haklarımızı elde etmek için grev metodunu uygulamaya sokacağımızı ve bunu gerçekleştirmek için çaba harcayacağımızı kabul etmek bir başarıdır.

Dimitri Dermitzaki, Berlin:
İşyerlerinde neler yapılabilir üzerine:

Almanya'daki grev ve siyasal grevi muğlak bir alana sokacak olan politik ve iş hukuku grevlerinin bu şekilde ayrılması sorunu, kadın grevi içinde de sürekli tartışılan bir konu oldu. Özellikle işyeri işçi temsilcilikleri ve sendikalarla olan işbirliğimizle nasıl başa çıkacağımızla ilgili, çünkü sonuçta taleplerimiz arasında sendikaların da olumlu tavır aldıkları, en azından çalışan kadınların işten çıkarılmaya karşı korunması da var. Elbette bu kendimizi koyduğumuz çok büyük bir hedef, ancak temelde çalışmayı bırakmıyoruz. Sendikalarda, sendika üyesi olan bizler de dahil olmak üzere ve hepsinden öte, sendika içinde baskı oluşturabileceğimiz erkeklerle birlikte harekete geçmek ve Almanya'da gündemde olan grev kültürünü değiştirmek istiyoruz. Ayrıca fiili bir grev gerçekleştirme hedefini şu ya da bu şekilde belirledik ve bu nedenle ücretli çalışan, ücret almayan kadınlar ve mülteci kadınlar arasında nasıl grev yapabileceğimizi konuştuk ve hedef belirledik. Bu anlamda, web sitemizde değişik eylem biçimleri var; iş molalarının uzatılması, işi yavaşlatmak, toplu hastalık raporu almak...Bunlar birlikte yapıldığında politik bir anlamı vardır, birlik olursak bize zarar veremezler. Ancak, bakıcılık, ev işleri, çocuk bakımı gibi ücretsiz çalışan kadınlar için grev yapmanın başka yolları da var ve eğeryine de bu işleri yapmak zorunda kalırlarsa mor renkli bir giysi, bir aksesuar taşıyabilirler. "Size maalesef katılamıyoruz ama arkanızdayız! "

Özgürlük ve hak eşitliği mücadelesinde seçim hakkı

Quelle: Historisches Museum Frankfurt

ZAHİDE YENTÜR

Kadınların seçim hakkı elde etmesinin 100. yılı, Almanya genelinde çeşitli etkinlikler, sergiler ve tartışmalarla kutlanıyor. 19 Ocak 1919'da Almanya'da kadınlara seçim hakkı tanındı. Frankfurt Tarih Müzesi'nde „100.Yılında Kadınlara Seçim Hakkı“ sergisi devam ediyor. Sergi kapsamında hazırlanan araştırma kitabında, sosyolog, tarihçi ve kadın hakları savunucuları geniş bir yelpazede kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinde özel bir önem taşıyan seçim hakkını ele alıyorlar.

SEÇİM HAKKI ÇOK ÖNEMLİ

Demokratik toplum yapısının temeli olarak seçim sistemini gören Alman tarihçi, Hedwig Richter, krallık döneminden başlayan reform hareketleriyle birlikte kadın mücadelesine değiniyor. Hedwig Richter'e göre Birinci Dünya Savaşı ve öncesi, teknikteki ilerlemeler, toplumsal yapılarda gerçekleştirilen reformlar, kültürel yaşamdaki değişiklikler, kadın haklarında yeni bir dönem açtı. Kadın işgücünün sanayide yoğun kullanılması sonucu, kadınlar ücretli emek ordusunun bir parçasıydı ve kendi ekmeklerini kendileri kazanıyordu. Bunun politik ve sosyal yaşamdaki etkisi, kadın hakları ve kadının eşitlik mücadelesinin yükselmesi oldu. August Bebel, 1909 yılında kadının eşitlik mücadelesini; „bu kadar kısa zamanda bu denli olumlu sonuçlara erişen ikinci bir hareket yoktur“ diye değerlendiriyordu. 19. Yüzyılda kadınlar, seven, koruyan, egosunu öne çıkarmayan, çocuklara, hastalara, yoksullara bakan, kocası için kendinden vazgeçen „namuslu“ bir cinsiyet olarak kutsanıyordu.

Kadına yüklenen bu temel yetkinliklerle, onlara özellikle sosyal alanda daha fazla söz hakkı istendi. Yoksulluğa karşı mücadele, iş yaşamının iyileştirilmesi, çocukların korunması ve eğitimi, daha aydınlık ve sağlıklı konutların yapılması, şehirlerin güzelleştirilmesi kadınların sahip çıktığı konulardı. Bir çok kadın için, reformların hayata geçirilmesinde seçim hakkı önemli bir mihenk taşıydı.

KOLEKTİF MÜCADELE RUHU OLUŞUYOR

Cinsiyet kimlikleri üzerine araştırma yapan sosyolog Ulla Wischermann'a göre kadın hareketi ve kadına seçim hakkı, burjuva devletin demokratikleşmesine katkıda bulundu. 1900'lü yıllarda kadın hareketi ve toplumsal yenilikleri konu edinen Wischermann, bu yıllarda parlamentonun kapıları kadınlara kapalı olduğundan onların partilerden çok derneklerde örgütlendiğinden söz ediyor. Burjuva, radikal burjuva, proleter kadın hareketleri seçme seçilme hakkı olmak üzere eşit haklar taleplerinde birleşirken bünyesinde işçi kadınları toparlayan proleter kadın derneklerinin iş yaşam koşullarında iyileşme başta olmak üzere sömürüye karşı taleplerde yoğunlaştığına dikkat çekiyor.

Kadın klüplerinde, kadın derneklerinde, işçi kadınların toplu kaldıkları evlerde, kadınların kendi aralarında düzenledikleri eğlencelerde politik aktif tartışmalar yapılıyordu.
Bu ortama katılan kadınlar politikleşiyor, deney alışverişi yapıyor ve kolektif bir mücadele ruhu oluşuyordu.

Kadın hareketinin ünlü aktivistleri Clara Zetkin, Anna Pappritz, Lida Gustava Heymann sözlü ve aktif propaganda çalışmalarında her türlü olanağı kullanıyordu. Kadın klüplerinde, kadın derneklerinde, işçi kadınların toplu kaldıkları evlerde, kadınların kendi aralarında düzenledikleri eğlencelerde politik aktif tartışmalar yapılıyordu. Bu ortama katılan kadınlar politikleşiyor, deney alışverişi yapıyor ve kolektif bir mücadele ruhu oluşuyordu.

Wischermann, „Sosyal hareketler, başarılı olmak istiyorlarsa toplumun dikkatini üzerlerine çekmelidir. Zira üzerinde konuşulmayan bir hareket, varlık nedenini yaratmamıştır“ diyor. Bundan yola çıkarak, 1900'lü yılların kadın mücadelesinde toplumun genelini etkileyen propaganda çalışmasının ve politik etkinliklerin kadın hareketinin kollektif mücadele ruhunun oluşmasında önemli bir temel oluşturduğuna vurgu yapıyor. Kadın hareketinin çeşitli akımları, çok yönlü ve değişik etkinlik ve protesto biçimleri geliştirdiler. Amaçları devlet ve politika üzerinde baskı kurarak, toplumsal değişimin gerçekleşmesini garantilemekti.

BİSİKLET KADINA ÖZGÜRLÜK GETİRİYOR

Almanya'da kadın hareketlerini araştıran tarihçi sosyolog Kerstin Wollf, diğer ülkelerde gelişen hareketlerle kıyaslandığında Alman kadın hareketinin mücadeleci karakterinin daha az olduğundan söz ediyor. Almanya'da dönemin toplumsal hareketleri gözetildiğinde, özellikle 1870'lerde yürürlüğe konulan „Sosyalistler Yasası“ ile demokratikleşme, ilerleme, reformlar, eşit haklar mücadelesinde toplumda genel bir gerilemenin söz konusu olduğu görülüyor.

Politik hak arama mücadelesinde bu genel gerileme, geleneksel kadın rollerine bireysel tepkiyi arttırdı. Geleneksel kadın rollerine tepki, kadınların dağcılığa, bisiklet kullanmaya yönelmesinde ifadesini buldu. 1896'larda Alman Krallığı'nda kadınların bisiklet sürmesi modaydı. 1900'ler dünya genelinde bisiklet çağıydı. Bisiklet sanayisi 1896'da 200 bin bisiklet üretti. Kadınlar bedenlerini sıkan korseye karşı mücadele etti. Bisikleti sürerken içinde rahat edebilecekleri kıyafetlere yöneldiler. Kadının özgürleşme mücadelesinde, modern ve rahat kıyafetlerin yanısıra bisiklet sürmek önemli kazanımlardı. Kadınlar bisiklet sürerek, daha kolay bildiri dağıttılar, eylem yerlerine daha hızlı gittiler. En önemlisi kadın, kendini boğan rollerden kurtularak toplumsal ve bireysel özgürleşme mücadelesinde aktifleşiyordu. Kuzey Amerika kadın hareketinin ikonlarından Susan B. Anthony 1900 yılında „bisiklet sürmek kadınları dünyadaki bir çok şeyden daha fazla ve çok yönlü özgürleştirdi. Onlara özgürlük ve bağımsızlık duygusu verdi“ diyordu.

Wollf, hiç bir politik hakkı olmayan kadınların ilk başta klüplerde örgütlendiğinden söz ediyor. 1898'lerde kadın klüpleri yaygınlaşmaya başlıyor. İlk kadın klübü Berlin'de kuruluyor. 1910'lara gelindiğinde 7 bin kadının üye olduğu yaklaşık 20 kadın klübü var. Klüpler, çalışan, bekar ve çocuksuz büyük şehir kadınların ihtiyaçlarına karşılık veriyor. Bunun yanısıra kadın klübleri, eylemlerin örgütlendiği, ajitasyon çalışmalarının yapıldığı yerler oluyor.

Kadınların sokağı bırakmadığı ülke*

Foto: TitiNicola
Marcha Ni Una menos en Buenos Aires

Bir Kadın Daha Eksilmeyeceğiz kampanyası ve kürtaj hakkı için sokağa çıkan milyonlarca kadınla gözlerin çevrildiği Arjantin'de kadınların sorunları ve mücadelesi üzerine

Arjantin'de Macri hükümeti çilemizi derinleştiriyor ve halkımızın çoğunluğuna muazzam acılar çektiriyor. Açlık, yoksulluk, sefalet; sokaklarda yaşayan erkekler, kadınlar ve çocuklar; şirketlerin kapanması, milyonlarca işten çıkarma ve ücretsiz izne ayırma; enflasyon ve pahalılık; maaş kesintileri, emekliye ayırma ve enflasyon hırsızlığı planları; kamusal sağlık ve eğitimde yozlaşma... Arazi mülkiyeti yoğunlaştı. Yerli toplulukların haklarına saygı gösterilmiyor. Krizin faturasını işçi sınıfının; küçük ve orta ölçekli kırsal, endüstriyel ve ticari üreticilerin ve ulusal sanayinin ödemesini istiyorlar.

KADINLARIN DURUMU

Kadınlar olarak erkeklerden neredeyse yüzde 30 daha az kazanıyoruz ve hem kadınlara ödenen hem erkeklere ödenen sefalet ücreti olsa da işsizlikten ilk etkilenen biz kadınlar oluyoruz. Genç kadınlar arasında işsizliğin yüzde 20'ye ulaştığı yerler var. Ücretli çalışanlarımızdan yüzde 40'ımız herhangi bir sosyal güvenceden yoksunuz ve her 10 kadından 7'miz yoksuluz. Karşılığı ödenmeyen ev işçiliği yükü yüzde 76 oranında biz kadınların sırtında. 2017 Aralık'ında onaylanan emeklilik reformu temelde kadınları etkilemektedir; çünkü emeklilerin yüzde 62'sini oluşturuyoruz ve "Evrensel çocuk ödenekleri"nin (Arjantin'de asgari ücretin altında geliri olan ebeveynlere çocuk başına ödenen sosyal güvenlik yardımı) yüzde 98'i kadınlara ödeniyor.

ARJANTİN'DE KADIN HAREKETİ

Arjantin'de kadın mücadelesinde muazzam bir büyüme oldu. Kadın hareketinin, hem kadın hem işçi olarak, işlerimizde ve yaşamlarımızda gördüğümüz çifte ezilmeye karşı yükselişi, sokakları dolduran, mücadele ve örgütlenme deneyimlerimizle ızdırabımızı dönüştürdüğümüz ulusal buluşmalarımızın 32.sini gerçekleştirmemizi güvenceye alan büyük bir kitleselliği yarattı.

Hareket, toplumun derinliklerine nüfuz eden maço ve ataerkil cinsiyet baskısının maskesini düşürdü.

Her sene daha kalabalık olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 25 Kasım, Uluslararası Kadın Grevleri, cinsel şiddete karşı Acil Durum Yasası ile yasal, güvenli ve ücretsiz kürtaj talebi hareketinin yükselmesi, Arjantinli kadınları baskı altına alan diğer bütün hilelerin yanı sıra toplumsal cinsiyetçi iş bölümünün en uğursuz yansımaları olarak aşağılanmayı, boyun eğmeyi, kadın cinayetlerini daha fazla kabul etmediğimizin en görünür ifadeleridir.

Bu hareket, kadınların mevcut hükümet politikasının derinleştirdiği sosyal eşitsizliklere karşı savaşımından olduğu gibi, aynı zamanda, açlığa, yoksulluğa, uyuşturucuya, işsizliğe ve sömürüye karşı mücadelesinden de besleniyor.

ULUSAL KADIN BULUŞMALARI

1985'te bir grup Arjantinli kadın, BM Kadın Onyılı'nın kapanışı olan Dünya Kadın Konferansı'na katıldı. Ülkemizdeki kadınlara özgü sorunları kendi aralarında tartışmaya karar verdiler. Böylelikle, 1986'da, yaklaşık bin kadının katıldığı ilk Ulusal Buluşma gerçekleşti.

33. buluşmaya yalnızca birkaç

gün kaldı ve bugün 50 binden fazlayız. 30 yılı aşkın bir süre boyunca Buluşma'yı koruyabildik: Farklı mesleklere, farklı ten renkleri ve ses tonlarına, farklı deneyimlere ve gerçeklere sahip kadınları kazandığımız ve birlikteliğimizi koruduğumuz; özerk, demokratik, çoğulcu, kendi kendini yöneten, federal ve yatay bir alan yarattık.

Yıllardır birbirimizle buluşmak ve bize neler olduğunu konuşmak, paylaşmak ve tartışmak için ülkemizin bir köşesinde buluşuyoruz. Bu buluşmalar, farklı alanlarda ve farklı biçimlerde haklarımızı kazanma yolunda yürürken, örgütlenmemizi sağlayan inisiyatiflerin tohum yatağı oldu. Yalnızca birkaç örnek vermek gerekirse: ortak ebeveynlik yetkisi, kota yasası, Cinsel Eğitim ve Sorumlu Üretim Programı, Kadına Karşı Şiddet Yasası, İnsan Ticareti Kanunu, eşit evlilik ve Cinsel Kimlik Kanunu ile şu anda mücadelesine devam ettiğimiz güvenli, ücretsiz, yasal kürtajı bu sayede kazandık.

Arjantin kadın hareketini bugün bulunduğu yere getiren ve onun güncel temsilcisi olan Ulusal Kadın Buluşmasıdır. Biz binlere, hepimizin duyulma hakkının olduğunu gösterdi. Örgütlü ve örgütsüz kadınlar; mücadelede yer alan ve almayan kadınlar; kürtajı savunan ve savunmayan kadınlar olarak bu buluşmalara katılıyoruz. Hepimiz katılıyoruz; çünkü Buluşma hepimizden oluşuyor ve bu, onu kitleselleştiren ve katılan hepimiz için hayatı yaşanabilir kılan sebep.

BİR KADIN DAHA EKSİLMEYECEĞİZ (Nİ UNA MENOS) KAMPANYASI

3 Haziran 2015 mücadele tarihimizde bir dönüm noktası oldu. Chiara Páez'in katledilmesi bizi acıya boğdu ve öfkeyle doldurdu. Kendimizi "bir kadın daha eksilmeyeceğiz, bizi canlı istiyoruz"a adadık. Milyonlara dönüştük, görünür hale geldik ve acı günlüğüne, kadınların sadece var olma gerçeği için ıstırap çektiklerini ekledik. Kadına yönelik şiddet gibi derin kültürel kökleri olan bir toplumsal soruna bütüncül yanıtlar veren kamusal politikalar talebinde birleştik ve bu talepleri güçlendirdik. Bir Kadın Daha Eksilmeyeceğiz'in altını doldurduk ve ulusal, il ve belediye düzeylerinde kadına yönelik şiddet olaylarında Acil Durum Bildirgesi kampanyasını ülke çapında tanıttık. Ülkemizde her 18 saatte bir kadın cinayetine maruz kalıyor.

ARJANTİN'DE KÜRTAJ HAKKI MÜCADELESİ

3 Haziran sonrasında, geleneksel kadın hareketine, sokaklarını kazanarak ve haklarını savunarak geleceklerini değiştirmeye kararlı devasa bir gençlik kitlesi katıldı. Bu yıl Arjantin'deki kadın hareketi kürtajı yasallaştırma mücadelesiyle renklendi. Büyük ölçüde, Kürtaj Hakkı için Ulusal Kampanya'nın sembolü yeşil mendillerini bir bayrak gibi taşıyarak ülkenin her köşesini gezen genç kadınlar tarafından yönetilen, geniş bir kitle hareketi yaratıldı. Kürtajı merdivenaltından çıkarmanın bir Halk Sağlığı sorunu olduğunu, sosyal adalet ve kendi bedenimiz için karar verme hakkımızın olduğunu tartışmaya açtık.

13 yıldan fazla süren Özgür ve Güvenli Yasal Kürtaj Hakkı Ulusal Kampanyası olmadan bu noktaya gelmek mümkün olmazdı. Şu anda mücadelenin motoru olan kampanyanın demlendiği 32. Ulusal Kadın buluşması olmadan da. Ve elbette tıpkı 1987'de Kürtaj Hakkı İlk Komisyonu'nun kurulmasında olduğu gibi çok önceden bu problemi halk gündemine getirmeyi başaran o kadınlar olmadan da...

Yılların bu militanlığı, sırt çantalarına yeşil mendil asan genç kadınların enerjisiyle birleşti. Bu, kuşak farkı ayırt etmeden hepimizi bir ara getirip ikizleştiren bir mücadele. Kürtaj Hakkı Kampanyası, talepimizin bütünlüğünü ifade eden üçlü bir sloganı gündeme getirdi: Karar vermek için Cinsel Eğitim, kürtajın olmaması için doğum kontrol yöntemleri ve ölmemek için yasal kürtaj. Bu slogan, tüm bu uzun yıllar boyunca varılan geniş fikir birliğinin temelini oluşturdu.

Bugün yılda beş yüz binden fazla merdivenaltı kürtaj yapıldığı ve 30 ila 50 kadının mecbur bırakıldıkları sağlıksız ya da güvensiz koşulların sonucunda yaşamlarını yitirdikleri tahmin ediliyor. Diğerleri ciddi yaralar almaktalar. Mevcut en son resmi verilere göre, 2017 yılında, 49.000 kadın kürtaja bağlı sorunlar için devlet hastanelerine başvurdu, her 10'undan ikisi 19 yaşında veya daha küçüktü.

Uluslararası Af Örgütü verilerine göre ülkemizde her üç saatte bir, 10 ile 14 yaşlarında bir kız çocuğu anne oluyor. 2017'de, 15 ile 19 yaşları arasındaki her 1000 kadından 41,9'luk bir orana tekabül eden 72791 istenmeyen ergen gebeliği kayıtlara geçti. Liseden ayrılanların yüzde 30'unun ayrılma sebebi gebelik ya da annelikti.

Bütün kadınlar için, özgürce anneliği seçmek – ne zaman ve kaç tane çocuk yapacağını belirlemek – bilgi, birikim, doğum kontrol araçlarına erişim ve son çare olarak hayatlarımızı, fiziksel ve zihinsel sağlığımızı riske atmaksızın kürtaj yaptırma şansına sahip olmayı gerektirir. Bugün devlet bunlardan hiçbirini tam olarak garanti etmemektedir; çünkü kapsamlı cinsel eğitim tüm okullara ulaşamamakta, bu hak hükümetin önceliği olmamakta ve gönüllü öğretmenlerin ellerine ve iradelerine bırakılmaktadır. Çünkü sağlık merkezleri, hastaneler ve mahalli sağlık ocakları doğum kontrol araçlarından yoksundur. Merdiven altı kürtajdan en çok zarar görenler yoksul kadınlarla gençler. Ülke çapında muazzam seferberlikler, çeşitli faaliyetler ve girişimler oldu. 13 Haziran'da, sıfır derecenin altında bir soğukta 24 saat süren bir nöbet boyunca kongre civarında milyonlarca kişi ve tüm ülkede binlerle harekete geçip sokakları doldurduk, kısmi bir yaptırım sağladık. Macri hükümeti, gebeliğin gönüllü sonlandırılması yasasının yaptırımını önlemek için manevra yaptı. Aynı zamanda boş inançları kullanarak, senatodaki oylama sırasında daha güçlü karşı koyan kiliselerin gerici kesimlerinin de suyuna gittiler.8 Ağustos'ta 2 milyondan fazla kadın soğuk ve yağmurun altında ikinci nöbete katıldık. Tasarı Senato'da reddedildi; ancak hala mücadele ediyoruz.

Kadınlar olarak kazandık. Sayımız milyonları buldu ve tarih yazıyoruz. Çünkü yakın zamana kadar gizlenen bir konuyu politik sahnenin ortasında açmayı başardık ve tüm toplum onu konuşmak zorunda kaldı. Er ya da geç, Yasa Çıkacak.

Bu süreç, kadın hareketini ve onun birlik mücadelesini güçlendirdi.

Bu gerçeklikten bu Buluşma'ya geliyoruz, sevinçlerimizden ve üzüntülerimizden geliyoruz; ama esas olarak mücadelelerimizden geliyoruz. Parçası olmaktan gurur duyduğumuz Latin Amerika ve Karayipler'in devasa kadın hareketlerinin deneyimlerini paylaşmaya ve öğrenmeye geldik.

* II. Latin Amerika ve Karayipler Kadın Buluşması'nda Arjantin delegelerinin sunduğu rapor- Quito 2018

Çeviri: Oya Tezel

www.ekmekvegül sitesinden kısaltılarak yayınlanmıştır

Brandenburg: Kadın ve erkek vekil sayısı eşit olacak

Almanya'nın Brandenburg'da seçim yasasında yapılan değişikliğe göre bundan sonra eyalet parlamentosu seçimlerinde tüm partiler eşit sayıda kadın ve erkek aday göstermek zorunda.

Böylece Brandenburg ilk eyalet olarak eyalet seçimlerinde her partinin eşit sayıda kadın ve erkek aday göstermesini karar altına aldı. Potsdam'daki eyalet meclisinde yapılan oylamada hükümette olan SPD/Sol Parti milletvekillerinin yanında Yeşiller partisi milletvekilleri de evet oyu kullandı. CDU ve AfD milletvekilleri ise karşı oy kullandılar.

Yasa ilk olarak 2020 yılı sonbaharında yapılacak eyalet parlamentosu seçimlerinde uygulanacak. Şu an Brandenburg meclisindeki kadın oranı sadece yüzde 39.

Yasal düzenleme, Yeşiller tarafından hazırlanan bir tasarının SPD ve Sol Parti tarafından bazı değişikliklerle kabullenilmesi sonrası gündeme geldi. Hükümet partileri ve Yeşiller, kararın Almanya çapında başlatılan parlamento ve toplumda 50:50 inisiyatifinin ilk adımı olduğunu belirtirken CDU ve AfD federal seçim yasasına aykırı ve partilerin iç meselelerine müdahale olarak gördükleri yasanın iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvuracaklarını açıkladılar.

8 Mart Berlin'de resmi tatil oldu

Berlin ilk eyalet olarak 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü'nü resmi tatil günü ilan etti. Eyalette işbaşında olan SPD-Sol Parti-Yeşiller koalisyon hükümetinin teklifi üzerine eyalet meclisinde yapılan oylamada 147 milletvekilinden 87'si evet oyu kullanırken 60'ı karşı çıktı. Parlamentodaki oylama öncesi uzun ve sert tartışmalara neden olan teklife CDU (Hristiyan Demokrat Birlik) ve AfD (Almanya için Alternatif) partilerine mensup milletvekilleri karşı çıktı. CDU, 16 eyalet içinde en az resmi tatil günü olan Berlin'de yeni bir tatil gününe karşı olmadığını, ancak 8 Mart'ın seçilmesinin eyaleti, Çin, Kuzey Kore, Kamboçya ve Vietnam gibi ülkelerle aynı düzeye getireceğini ileri sürdü.

Parti, yeni resmi tatil gününün her yıl değişik önemli günlerde değerlendirilmesini istedi. AfD ise 31 Ekim'in Hristiyanlıktaki reformlara atfen resmi tatil olmasından yana tavır aldı.

SPD, Sol Parti ve Yeşiller adına yapılan açıklamalarda ise 8 Mart'ın resmi tatil günü olmasının kadın erkek eşitliğinin sağlanması yolunda sembolik bir önemi olduğu belirtildi. Açıklamalarda dini bir gün yerine ülkede yaşayan herkesi kucaklayan bir günün resmi tatil yapıldığı ifade edildi.

Kadınlar kürtaj yasalarının kaldırılmasını istiyor

Almanya'da kadınlar, kürtajla ilgili bilgi vermeyi yasaklayan ceza yasasının 219a paragrafını ve kürtajın yapılma koşullarını belirleyen 218 sayılı paragrafı protesto etti. Yaklaşık 30 şehirde yapılan eylemlere binlerce kadın katıldı. Yapılan konuşmalarda, kürtajla ilgili bilgi vermenin reklam olarak nitelenip, Hitler döneminden kalan yasalar çerçevesinde cezalandırılması eleştirildi. Protestolarda, hükümet partilerinin bu yasayı 'yumuşatmak' için vardığı uzlaşmanın bir aldatmaca olduğuna dikkat çekildi. Eylemin yapıldığı tarihte hükümet partileri, kürtaj yapan doktorların ve hastanelerin bunu İnternet sayfalarından açıklayabilmelerine olanak veren bir taslak üzerinde anlaşmıştı. Bu taslak, doktorların kürtajın nasıl yapıldığıyla ilgili bilgi vermesini yasaklarken, kürtaj hala istismar edilebilecek bir operasyon olarak kabul edildiğinden, doktorları kürtaj karşıtlarının hedefi haline getiriyor.

Berlin, Hamburg, Münih, Frankfurt, Köln gibi büyük şehirlerde yüzlerce kadının katıldığı eylemlerde, 219a ve 218 paragraflarının, kadınların kendi yaşamlarıyla ilgili kararları alamayacak durumda olduğundan yola çıkarak hazırlandığı vurgulandı ve iptalleri istendi.

Sözde uzlaşma yürürlüğe girdi

Eylemlerden kısa süre sonra kürtaj konusundaki uzlaşma yürürlüğe girdi. Bu düzenleme ile kadınların karar verme hakkı gasp edilirken, Sağlık Bakanlığı'na da kürtajın duygusal etkileri konusunda kapsamlı bir araştırma yapma hakkı verilmiş oldu. Bu araştırmayla kadınların kürtajdan vazgeçmeye ikna edilmesi amaçlanıyor. Kürtaj paragraflarıyla mücadele için Almanya çapında kurulmuş olan kadın ittifakı ve 219a paragrafını ihlal ettikleri için mahkemeye verilen, hatta cezaya çarptırılan doktorlar, düzenlemenin iptali ve kürtaj yasalarının tümüyle kaldırılması için mücadeleye devam edeceklerini açıkladılar.

Göçmen Kadınlar Birliği'nden açıklama

Göçmen Kadınlar Birliği, hükümet partilerinin 219a paragrafı ile ilgili uzlaşmasının yeterli olmadığını belirterek, ceza yasasındaki kadın düşmanı paragrafların iptal edilmesini istedi. Yapılan açıklamada, şimdiye kadar hastane ve doktorlara kürtajla ilgili bilgi vermelerinin yasaklandığı, şimdi ise kürtaj yaptıklarını bildirmeleri konusunda serbest bırakıldıkları belirtildi. Açıklamanın devamında, ''Kadınların çocuk yapıp yapmayacaklarına kendilerinin karar verecek durumda olduğunu düşünüyor ve kürtajla ilgili 218 ve 219a paragraflarının kaldırılmasını istiyoruz. Kadınların kendi kararlarını kendilerinin almasını engelleyen yasal düzenlemeler kabul edilemez. Hükümetin uzlaşmasını kabul etmiyor, kürtaj paragraflarının iptaliyle gerici, aşırı sağcı ve kadın düşmanı güçlere karşı açık bir sinyal verilmesini talep ediyoruz. Kendimizin özgürce karar verme hakkını savunuyoruz. Bizim vücudumuz, bizim kararımız, bizim isteğimiz. Bu nedenle 218 ve 219a'ya eklemeler yapılmasını değil, bu paragrafların iptalini istiyoruz.“ dendi.

Mathilda Franziska Anneke:

Akıl bize özgür olmayı emreder

Zeynep Soysal

Mathilda Franziska Anneke 19.yy. ın önemli devrimcilerinden ve kadın hakları savunucularından biriydi. 1848 Devriminde, yazılarında kalemiyle, barikatlarda da silahıyla bizzat savaştı. Amerika´da, sürgündeyken kadına seçme ve seçilme hakkı verilmesi için mücadele eden öncülerden oldu.

Çocukluğu ve Evlilikleri

Mathilda Franziska Anneke, 3 Nisan 1817´de, Almanya`da Batı Vestfalya´ya bağlı küçük bir kasaba olan Hiddingshausen´da (bugünkü Sprockhövel şehrinde) doğdu.

On iki çocuklu bir ailenin en büyüğüydü. Çocuklarına karşı anlayışlı ve toleranslı olan, sosyal alanda aktif bir ailede büyüdü. At üstünde süvari gibi gezen, gıpta edilecek özgür bir çocukluk ve ergenlik yaşadı. Karakterindeki dirayeti, cesareti ve özgür ruhu buradan geliyordu belki de.

Egitim durumu hakkında kesin bir bilgi yok. Muhtemelen ilkokul düzeyinde okula gidip, evde özel dersler almıştı. Buna ek olarak ailesinin de cesaretlendirmesiyle arkadaş arasında yapılan okuma gruplarına katılmıştı.

Babasının bütün maddi varlığını borsada kaybetmesinden sonra 19 yaşında iken, kendinden yaşça büyük şarap tüccarı Alfred Tabouillot ile , aşk evliliği mi, yoksa ailenin maddi sıkıntılarını aşmak için mi yapıldığı konusunun tartışmalı olduğu bir evlilik yaptı.

Evlilikleri bir yıl sonra fiyaskoyla sonuçlandı. Tabouillot bir alkolikti ve Mathilda Franziska Anneke, Kasım 1837'de, kızı Johanne´nin doğumundan sonra kocasını terketti ve boşanma davası açtı. Bosanma davası tam üç yıl sürdü. (1838-1841) Sebebiyse, ilk duruşmada mahkemenin verdiği karara karşı gelip, kocasına geri dönmeyişiydi. 1794´te Prusya´da boşanma, kanuni esaslara bağlanmıştı ve Genel Eyalet Hukukunda yürürlüğe girmişti.

Nihayet üçüncü duruşmada, suçlu bulunan taraf olarak, boşanmaya mahkum edildi. Böylece nafaka ve tazminat haklarından da mahrum kaldı.

Boşanmış bir kadın olmasından dolayı küçümseyici ve ötekileştirici bakışların farkındaydı. Yaşadığı bu incitici duruma boyun eğmedi ve buna direnmeyi tercih etti.

Bu boşanma süreci Mathilda için bir sürecin başlangıcı oldu. Politik ve sosyal alanda kadın olarak haksızlıklarla yüzleşme durumunda kalmıştı.

Mathilde Franziska Anneke, ‘‘Talihsiz boşanma sürecinden sonra Prusya yargısına kurban edildiğimde, anladım ki, kadınlar adaletsiz ve insani haklardan uzak, saçma bir durumun içindeler. Bir an evvel kadının maneviyatının ve ahlakının yüceltilmesi ve eşit haklara sahip olması için gücüm yettiği kadar yazıp mücadele edeceğim.“ dedi.

Kızının ve kendisinin geçimini sağlamak için yazmaya başladı. Kısa zamanda tanınan ve kabul gören politik bir yazar ve yayıncı oldu. Kadınlar için birçok dua kitabı, şiir, hikaye ve takvim yayınladı.

O yıllarda birçok kadın, edebiyat dünyasına girmeye cesaret göstermişti. Bu alanda da kadınlar ötekileştiriliyordu. Şair Joseph von Eichendorf “Şiir artık kadınlara kadar düştü.“ deme cüreti gösterdi. Bir erkek, yoksul bir şair olarak emeklilik maaşı için krala başvurabiliyordu, ama kadınların böyle bir hakkı yoktu.

Mathilda, edebiyat alanında saygınlık kazansa da, hayatını idame ettirecek kadar kazanamıyordu. Yazarlığın yanı sıra, boşanma sonrası politikleşme süreci, onun kişisel gelişimine ve yeni oluşumlara açılmasına yol açtı.

Gazetecilliği ve Devrimcilliği

Mathilda Franziska Anneke 1840´ların ortalarında gazeteciliğe yoğunlaştı. 1843´te Köln Gazetesi‘nde (Kölnischer Zeitung), 1845´ten sonra da Augsburg Yerel Gazetesi‘nde (Augsburger Allgemeine Zeitung) makaleler yazmaya başladı. Bu iki gazete, 1848 Mart Devriminden önce Almanya´daki önemli gazetelerdendi. Daha sonra, Karl Marx ve Ferdinand Freiligrath ile tanıştı.

Siyasetin ateşli tartışıldığı Prusya´ya ve kiliseye keskin eleştirilerin yapıldığı oturumlarda, eski bir subay olan ikinci evliliğini yaptığı Fritz Anneke‘yle tanıştı. Fritz Anneke siyasi düşünceleri yüzünden ordudan uzaklaştırılmıştı.

Kadın neden sessiz sedasız kalıp kaderine boyun eğsin. Neden kocasına bağımlı olup, bir uşak gibi ona hizmet etsin. Ezilmişliğin ve eşitsizliğin ana nedeni olarak kilisenin öğretileri olduğuna dikkat çekiyordu. Hemcinslerine seslenip, “Ne olur gözünüzü açın ve nasıl aldatıldığınızın farkına varın.“ diyordu.

1846´da Louis Aston Berlin‘den kovulmuştu, dul ve dindar olmayan bir kadındı. Yaşadığı haksızlıklar ve dönemin sosyal koşulları ve nihayetindeki Louis Aston skandalı onun için bardağı taşıran son damla oldu. 1847´de yazdığı yazıyla ciddi bir reaksiyon gösterdi. „Kadının sosyal hayattaki çatışmaları“ (Das Weib in Conflict mit den socialen Verhältnissen) başlıklı yazıda dinle karşı karşıya geliyordu. Kadın neden sessiz sedasız kalıp kaderine boyun eğsin. Neden kocasına bağımlı olup, bir uşak gibi ona hizmet etsin. Ezilmişliğin ve eşitsizliğin ana nedeni olarak kilisenin öğretileri olduğuna dikkat çekiyordu. Hemcinslerine seslenip, “Ne olur gözünüzü açın ve nasıl aldatıldığınızın farkına varın.“ diyordu.

Cinsiyet ayrımına karşı verdiği mücadelede yalnız değildi. Mathilda Franziska Anneke´nin yanında Louise Otto, Louise Dittmar, Louise Aston, Flora Tristan und Kathinka Zitz gibi eşit haklar için birlikte mücadele veren birçok güçlü kadın vardı.

Köln‘e taşındıktan sonra Fritz Anneke, 1848‘de, Mart Devrimi öncesi tutuklandığında, o yıl kurulan Yeni Köln Gazetesi‘nin (Neuen Kölnischen Zeitung) redaktörlüğünü üstlendi. Emekçi halkın sesi olan bir gazeteydi. Kısa süre sonra gazete, radikal bulunup yasaklanınca ismini Kadın Gazetesi (Frauen Zeitung) olarak değiştirmek zorunda kaldılar.

Fritz Anneke gözaltından serbest bırakıldıktan sonra, karı koca Pfalz´daki direnişçilerle birlikte savaştılar. Zamanın karikatürlerinde, Mathilda için at üstünde av tüfeği benzetmeleri yapılıyordu. Ayaklanmalar bastırılınca çift, Fransa ve İsviçre‘ye kaçtılar. Son olarak Mathilda Amerika‘ya göç etti.

Kadına Oy Hakkı ve Kız Çocuklarına Eğitim

Wisconsin Eyaletinin Milwaukee şehrinde politik çalışmalarına gazeteci kimliğiyle devam etti. Burası Almanya´dan göç edenlerin yoğun yaşadığı bir bölgeydi. Amerika‘nın ilk kadın hakları gazetesini Almanca olarak 1852´de çıkardı. (Alman Kadın Gazetesi)

‘‘Akıl bize özgür olmayı emreder.“ dedi. Kadınların toplumun kaderlerine ancak eşit vatandaşlık haklarına sahip olduklarında etki edebileceklerini anlatmak icin uğraştı. Bunların yanında, Amerika’nın kadın hakları savunucusu Elisabeth Cady Stanton ve Susan B. Antony ile tanıştı. Kısa zamanda Amerika‘da kadınlara seçme hakkı verilmesi icin savaşan tanınmış kadın kahramanların arasına girdi. Aynı zamanda köleliğin kalkması için de büyük mücadele verdi.

Pedagog arkadaşı Cäcilie Kapp ile birlikte Milwaukee´de, Milwaukee Kız Enstitüsü‘nü kurdu.

Fröbel pedagojisine dayanan eğitim merkezi, Amerika Birleşik Devletleri´nin her yerinden kızlar tarafından ziyaret edilen bir kurum haline geldi. Kurumda, kızlara dayatılan tipik dersler olan edebiyat ve sanatın yanında, fen, coğrafya ve matematik gibi derslerin de olmasına önem verildi. İleri yaşlarına kadar kadın hakları savunucularından olmaya devam etti.

Kasım 1884‘te Milwaukee´de ölen bu kadının on yıllarca uğruna savaştığı yasa, ölümünden otuz beş yıl sonra yürürlüğe girdi. Amerikan Anayasası‘na ilave edilen 19. madde şöyle der: Birleşik Devletler vatandaşının seçme ve seçilme hakkı, cinsiyeti nedeniyle ne Birleşik Devletler ne de herhangi bir eyalet hükümeti tarafından reddedilebilir ya da kısıtlanabilir.

Kaynaklar:

https://www.digitales-deutsches-frauenarchiv.de/akteurinnen/mathilde-franziska-anneke

https://tarih--tarih.blogspot.com/2008/01/mathilde-franziska-anneke.html?m=1&fbclid=IwAR2bwofcGJjtByT52snQgqbwIqo624Us0GtskZfUjBTK0wlsktCi2Nl3nks

„Ben evde kalayım”

Yoksulluk daha çok kadınları vuruyor. Sosyolog Sigrid Betzelt bunun nedeninin kapitalist sistemin yapısından kaynaklandığını ama kadınların yaptığı yanlışların da olduğunu söylüyor. İster öğretmen, ister astronot, ister fırıncı olsun, kadınların özgeçmişleri farklı farklı olsa da tanı ortak. Kadın olmak başlı başına yoksulluk riski taşımakta. Almanya‘da sadece hane geliri tespit ediliyor- malvarlığının dağılımını ise belirlemek mümkün değil. Ancak, kötü çalışma koşulları, ücretsiz ev içi işler ve düşük emeklilik maaşı nedeniyle kadınlar için en alta düşme riski oldukça yüksek. Yoksulluk alanında araştırma yapan Sigrist Betzelt’e göre kadınların bu durumda kazanç getiren bir işte çalışmak istememesi şaşılacak bir durum değil.

Kadınların yapabilecekleri de var

Almanya’ da kadınların üçte ikisi çalışıyor. Buna rağmen tüm tespitler yoksulluğun en çok kadınları vurduğunu gösteriyor. Neden?

Sigrid Betzelt: Atipik (normalin dışında) çalışma biçimleri olan part- time, taşeron işçilik, süreli ve güvencesiz işler, mini işlerde istihdam edilenlerin hala üçte ikisini kadınlar oluşturuyor. Ayrıca kadınların üstüne yıkılan çocuk, hasta ve akrabaların bakımı gibi işler, ikinci bir yoksulluk riskini beraberinde getiriyor. Bunlara bir de “Gender Wage Gap” dediğimiz, kadınların hala aynı işi yapmalarına ve aynı vasfa sahip olmalarına rağmen erkeklerden daha az maaş almakta olduklarını da eklemek gerekiyor.

„Kadınlar düşük ücretli mesleklerde eğitim görüyorlar, çocuk doğuruyorlar ve alacakları maaşın pazarlığını iyi yapmıyorlar.“ Bu gibi açıklamalar yoksulluğun sorumluluğunu tek tek kadınlara ve onların yaşamlarıyla ilgili kararlarına yüklemiyor mu?

Bireylerin sorumluluğu hep vardır. Özellikle iyi eğitim almış olan kadınların, çocuk sahibi olduktan sonra ek gelir kazanma tuzağına düşmemesi gerekiyor. Kadınlar sürekli ek gelir kazanan taraf konumunda. Tabi ki dönem dönem meslek hayatına ara verilebilir. Bu bir çok yönüyle anlamlı olabilir. Ancak kadınların bu dönemleri fazla uzatmamaları iyi olur.

Kadınlar çalışma yaşamında neden uzaklaşıyor?

Çünkü iş yaşamında çalışanlardan beklenenler oldukça yüksek. Her kadın bu baskıya maruz kalmak istemiyor. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi gerekiyor. Hizmet sektöründe, özellikle kadınların yoğun çalıştığı temizlik, parakendecilik, otel ve lokanta branşlarında çalışma koşulları berbat. Bu koşullarda çalışmayı göze almak tabi ki birçok kadına cazip gelmiyor. Çalışma koşulları bu denli kötüyken bir çok kadının “en iyisi ben evde kalıp çocuğa bakayım” demesi bütünüyle “mantıklı” bir tutum.

Yoksulluk toplumsal bir sorun

Ama bunun suçlusu tek tek kadınlar ve onların yaşam planları değil toplumsal koşullar.

Evet, yoksulluk bireysel bir başarısızlık değil, toplumsal bir sorun. Yoksulluğu yaratan ve ortadan kaldırılması gereken yapısal riskler var. Buralarda görev topluma, sendikalara, sosyal devlete ve işverenlere düşüyor. Ancak bu, bireylerin yoksulluk riskini önleme ve kararlar alırken çok iyi düşünmeyi denememeleri anlamına gelmiyor. Tabi ki bu sadece mevcut olanaklar kapsamında mümkün. Çocuk için kreş ya da yeteri kadar tam gün okul yoksa ve iş koşulları da çok kötüyse bireyler kendilerine mantıklı gelen tercihler yaparlar.

Kadınlar neden daha çok güvencesiz meslek alanlarında çalışıyor?

Genç kadınların günümüzde daha iyi diplomaları var, üniversitelerde okuyanların yarısı kadın.

Kadınların aldıkları eğitimin getirisi nispeten düşük. Bu, kadınların eğitimlerine yaptıkları yatırımın karşılığı olarak daha az ekonomik gelir elde ettikleri anlamına geliyor. Bu da sistemden kaynaklı bir sorun. Çiftler, çocuk sahibi olduklarında geleneksel rollere geri dönüyorlar. Hepsi olmasa da, çocuklu akademisyen çiftlerde de kısa süreli/part time işlerde çalışanlar kadınlar oluyor. Aynı durum mesleğe ara verme ve Elternzeit- çocuk bakımı dönemi için de geçerli. Eğitim seviyesi açısından da çok farklılıklar var. Göç kökenli kadınlar da mağdur durumundalar.

Zaman yetmiyor

İstatistiklere göre en yoksul kadınlar kimler?

Engelli kadınlar gibi, iş pazarında en çok ayrımcılığa uğrayan gruplar tabi ki yoksullukltan en fazla etkileniyorlar. Göç kökenli kadınlar oldukça uzun süre işsiz kalıyorlar, vasıflarının çok altında iş buluyorlar ve kötü işlerde çalışıyorlar. Ayrıca aile tarafından daha fazla ev içi bakım işlerine (ücretsiz emek) tabi tutuluyorlar. Trans kadınların yoksulluk koşulları üzerine bir araştırma olmasa da onların da ayrımcılığa maruz kaldıklarını söyleyebiliriz.

Araştırmalarda bir süredir “zaman yoksulluğu” terimi kullanılıyor. Bir gün hepimiz için 24 Saat değil mi?

Zaman yoksulluğu, bütün işlerin yapılabilmesi için varolan zamanın sürekli az olması anlamına geliyor. Bu durumun cinsiyete dayalı bir yanı var, çünkü yeniden üretim önceleri de olduğu gibi kadınlara bırakılmış, onlar da bu işi kendi görevleri olarak görüyorlar. Zaman değerlendirme araştırmalarında da görüldüğü gibi hane içinde ücretsiz iş/ emek üretiyorlar. Tam da çalışan, aynı zamanda bakım işlerini ve muhtemelen çocuk bakımını da üstlenen kadınların korkunç bir zaman harcıyorlar. Böylelikle kendi ihtiyaçlarını karşılamak, dinlenmek ve uyumak için çok az zamanları kalıyor. Zaman yoksulluğunun sonucu ola-

rak da ciddi sağlık sorunları yaşıyorlar.

HARTZ IV'LE ERKEK TEKRAR EVİN REİSİ YAPILDI

Cinslere dayalı yoksulluk üzerine çalışmayan kadınlar arasında da araştırmalar yapıyorsunuz. Oysa Hartz IV yardımının miktarı hesaplanırken kadın erkek ayrımı yapılmıyor.

Hatz IV yardımı gereksinim topluluğunu (Bedarfsgemeinschaft) baz alıyor. Bu, verilecek yardımın hanede yaşayan herkesin gelirinin toplanıp ihtiyaç sınırının aşılıp aşılmadığına göre belirlenmesi anlamına geliyor. Bu uygulama tabi ki herkes için geçerli ancak burada yine "Gender Wage Gap" devreye giriyor ve genellikle kadınlar ortalama geliri yüksek olan, yani erkek eş gelirine bağımlı kılınıyorlar. Gereksinim topluluğu uygulaması, eski modele,"evin ana gelir kaynağı erkektir" modeline, bir geri dönüş. Bu modelin temelinde Subsidiaritätsprinzip- öncelikli destek ilkesi yatıyor, yani evin geçimini erkeğin sağladığından yola çıkılıyor.

Bir araştırmanın sonuçlarına göre Hartz IV yardımı alan kadınlar üç kat daha fazla kürtaj oluyor.

Hatz IV yardımının kadınlar üzerinde daha başka etkileri de var. Kendi kazançları ile yaşamlarını idame edemeyen ya da çalışmayan kadınların, şiddete uğramalarına rağmen, içinde bulundukları şiddet sarmalından kurtulmaları çok daha zor. Özellikle ev içi şiddete uğrayan kadınların sayısına bakıldığında, bir çok kadının şiddete maruz kaldığı halde ilişkisini bu yüzden bitiremediğinden yola çıkılabilir.

Ne olması ve neler yapılması gerekiyor?

Bir çok şey yapılabilir. Sosyal devletin sosyal yardım alanını genişletmesi ve sosyal güvence alanlarında değişiklikler yapması gerekiyor. Öncelikle kadınlar, evde ücretsiz yaptıkları bakım ve sağlık hizmetleri için daha fazla maddi yardım almak zorundalar.

Peki, kadınlar yoksulluk riskini nasıl azaltabilir?

Ev kadını ve anne veya eve ek gelir getiren kişi rolünü hemen kabullenmeyerek. e ek gelir getiren, ev kadını ve anne olmakla hemen yetinmeyerek. Bu işleri küçümsemiyorum ama yoksulluk riskine karşı önlem alınmak isteniyorsa ücretli bir işte çalışmak çok önemli ve olmazsa olmaz bir etken.

Sigrid Betzelt: Berlin, Ekonomi ve Hukuk Yüksekokulunda sosyoloji ve örgütlenme sosyolojisi profesörü. Refah toplumunda korku, işpazarı politikalarında cinsler bazında eğilimler/ önyargılar ve İş yaşamında değişim konularında araştırmalar yapıyor.

(Der Freitag gazetesinde Melina Borčak tarafından yapılan röportajı Sevinç Sönmez çevirdi.)

Hükümetin şeffaflık yasası da işe yaramadı

Ücretlerde Şeffaflık Yasası ile eşit ya da eşit değerde işte çalışan kadın ve erkeklerin eşit ücret almaları hedeflenmekteydi. Ancak ikinci aşaması bir yıldan beri uygulamada olan yasanın pek de bir işe yaramadığı ortaya çıktı. Hans Böckler Vakfı'na bağlı Ekonomik ve Sosyal Bilim Enstitüsü WSI'nin yeni bir araştırmasına göre, çoğu işletme yasa yokmuş gibi davranıyor. Araştırma sonucuna bağlı olarak sendikalar ve kadın örgütleri, yasanın gönüllülük temelinde değil yaptırımlara bağlı olarak zorunluluk temelinde uygulanmasını talep ediyorlar. WSI araştırmasını yöneten Dr. Helge Baumann, Dr. Christina Klenner ve Dr. Tanja Schmidt, enstitünün 2018 işyeri işçi temsilciliği anketine bağlı olarak 20'den fazla personel çalıştıran her işletme için geçerli bir araştırma yapıldığını bildirdiler.

AMAÇ ÜCRET EŞİTLİĞİ

2017 Temmuz ayında yürürlüğe giren Ücretlerde Şeffaflık Yasası'na göre işveren aynı ya da aynı değerde işte çalışan kadın ve erkeğe eşit ücret ödemek zorunda. 2018 başında yürürlüğe giren yasanın ikinci etabı ise işçi sayısının 20'nin üstünde olduğu işletmelerde ise her işçinin aynı işi yapan karşı cinsten birinin maaş bordrosunu görme hakkını garanti ediyor. Böylece varolan eşitsizliğin berteraf edilmesi amaçlanıyor. İşçi sayısının 500'ün üstünde olduğu işletmelerde ise ücret eşitliğinin sağlanıp sağlanmadığı düzenli aralıklarla kontrol edilmek ve bir rapor hazırlanmak zorunda.

ÇOK AZ İŞLETME ADIM ATTI

İşletmelerin büyük bir kısmı bu konuda herhangi bir adım atmış değil. İşletmelerin sadece yüzde 12'si birşeyler yapılması gerektiği düşüncesiyle harekete geçti. İşçi sayısının 201-500 arasında olduğu işletmelerin yüzde 19'u, işçi sayısının 500'ün üzerinde olduğu işletmelerin yüzde 18'i pratikte etkisi az da olsa eşitliği sağlama hedefli planlar hazırladı. Küçük işletmelerde ise herhangi bir hareketlilik yok. Araştırmanın sonucu, BR'nin güçlü ve işverenle sıkı ilişki içinde olduğu işletmelerde yasanın göreli ciddiye alındığını ortaya koyuyor.

Personelin de yasanın tanıdığı hakları kullanmada çekinik davrandığı görülüyor. Orta büyüklükte, yani işçi sayısının 201-500 arasında olduğu işletmelerin yüzde 13'ünde en az bi kişi bordro görme hakkından yararlandı. Büyük işletmelerin yüzde 23'ünde de yasanın tanıdığı haklardan yararlanmak için başvuruda bulunanlar oldu. Kadın veya erkek olmalarından bağımsız vasıflı elemanların kontrol hakkını kullandıkları dikkat çekti.

İşyeri İşçi Temsilciliği'ne (BR) sahip işletmelerin hemen hemen üçte birinde geçen bir yıl içinde ücret eşitsizliği konusunda ya anket ya da kontroller yapıldı. Ancak kontrollerin sadece yüzde 10'u yasada belirlendiği gibi taraf-sız müfettişler tarafından yapıldı.

GÖNÜLLÜLÜK DEĞİL ZORUNLULUK

Ancak araştırmadan çıkarılan sonuç, kadın erkek arasında ücret eşitliğinin sağlanmasının patronların gönüllülüğüne bırakılmaması, zorunlu kılınması. Bunun için ilkin maaşların kontrolünün mecburi kılınması, yapmayan işletmelerin cezalandırılması, ikinci olarak da en küçük işletmede dahi işçilerin karşı cinsten birinin maaş bordrosuna bakma hakkına sahip olması gerekiyor.

für Gleichberechtigung, Selbstbestimmung, politische Teilhabe, Solidarität und Zusammenhalt – gegen Rassismus, Diskriminierung und Ausgrenzung.

Seit Jahrhunderten kämpfen Frauen für eine Welt der Gleichberechtigung und gehen dafür jedes Jahr am 8. März auf die Straßen um den Internationalen Frauentag weltweit zu feiern und ihre Rechte einzufordern! Das Frauenwahlrecht in Deutschland ist eine Errungenschaft kämpferischer Frauen, welches vor 100 Jahren durchgesetzt wurde, so dass Frauen die Möglichkeit hatten im gleichen Umfang und mit denselben Rechten an politischen Abstimmungen teilzunehmen. Dieses Recht bleibt Frauen mit Migrationshintergrund immer noch verwehrt, auch wenn diese seit Jahren ihren Lebensmittelpunkt in Deutschland haben, ist eine politische Teilhabe für sie nicht möglich. Wir fordern daher, das Wahlrecht für Migrant*innen!

Vielen Frauen droht die Altersarmut durch Arbeit in Teilzeit oder schlecht bezahlte Jobs – davon sind insbesondere Migrant*innen betroffen, die in prekären Arbeitsverhältnissen beschäftigt sind. Zusätzlich sind sie noch mit der Haushalts-, Pflege-, und Sorgearbeit belastet. Frauen bekommen trotz gleicher Arbeit nach wie vor 21 Prozent weniger Gehalt als Männer und die Rentenlücke ist noch weitaus höher mit 40 Prozent. Wir fordern deshalb gleicher Lohn – bei gleicher Arbeit und gute Arbeitsverhältnisse!

Der lange umstrittene Paragraph 219a wurde reformiert. Ärzte und Krankenhäuser dürfen darüber informieren, dass sie Schwangerschaftsabbrüche durchführen. Dieser Paragraph stärkt das Informationsrecht der Frauen allerdings in keinster Weise, denn die Frauen haben nach wie vor nicht das alleinige Recht über ihren Körper zu entscheiden. Wir fordern deshalb die Streichung der Paragraphen 218, 219a!

Weltweit erleben Frauen und Mädchen Unterdrückung und Gewalt. Ein eigenständiges Leben und das Recht auf Bildung werden ihnen verweigert. Sie werden sexuell misshandelt und täglich von Gewalt bedroht. Sie leisten Widerstand gegen patriarchalische Rollenbilder, gegen die Ausbeutung auf dem Arbeitsmarkt, gegen die Lohnungleichheit und gegen Diskriminierung. Sie setzen sich ein für die Gleichberechtigung, die Freiheit und die Emanzipation aller Frauen. Für ein solidarisches Miteinander halten wir zusammen am 8.März! Weltweit haben die Frauen in Spanien, Polen, Argentinien, in der Schweiz und in Deutschland zum Frauen*streik aufgerufen. Wir, der Bundesverband der Migrantinnen unterstützen den Frauenkampftag in Deutschland am 8.März 2019 und rufen alle Frauen dazu auf daran teilzunehmen.

Das Jahr 2018 war ein kämpferisches und solidarisches Jahr. Viele soziale Bewegungen sind mit ihren Forderungen auf die Straßen gegangen. Sie haben demonstriert, für eine bessere Umwelt, gegen die Wohnungsnot in Deutschland und gegen Rassismus und Diskriminierung. Wir wollen am 8.März gegen die frauenfeindliche und rassistische Politik der AfD protestieren, gegen eine rechtspopulistische Politik die die Frauenbewegung und Emanzipation bekämpft. Zudem sprechen wir uns am 8.März gegen die Aufrüstung und den deutschen Waffenexport aus. Wir fordern den Stopp der Waffenexporte. Wir fordern eine Welt in Frieden!

Nicht zuletzt wollen wir einen weiteren Meilenstein der Geschichte in Deutschland begrüßen. Der 8. März wird ab 2019 in Berlin ein Feiertag sein, dank dem Kampf vieler Frauen. Uns reicht das aber nicht. Wir fordern einen bundesweiten Feiertag!

Unsere Forderungen:

- Das Wahlrecht für Migrant*innen
- Gleicher Lohn für gleiche Arbeit
- Keine Altersarmut
- Keine sozialen Kürzungen
- Rassismus, Diskriminierung und Ausgrenzung bestrafen
- Abschaffung von §218 und §219a
- Aufrüstung und Waffenexporte verbieten
- Bundesweiter Feiertag am 8. März

Lasst uns gemeinsam am 8. März für unsere Forderungen und eine bessere Welt auf den Straßen protestieren!

foto: frauenstreik.org

Lasst uns gemeinsam kämpfen!

Sinem Yeşil

Dieses Jahr verleiht die deutsche Frauenbewegung dem 8. März einen zusätzlichen Charakter. Bundesweit treffen sich Frauen, Transmenschen, Queers etc., um einen einheitlichen Frauenstreiktag zu planen.

Zuletzt fand in dem Zeitraum zwischen dem 15. und 17. Februar die zweite bundesweite Frauenstreikversammlung in Berlin statt, an der ca. 300 Frauen teilnahmen. Auf der Versammlung befanden sich Frauen aus diversen deutschen Städten. Frauen, die über unterschiedliche Begabungen und Lebensgeschichten verfügen, in Deutschland studieren, eine Ausbildung machen, arbeiten oder zur Schule gehen, Frauen mit und auch ohne einen sogenannten Migrationshintergrund, welche gemeinsam etwas bewirken möchten.

Die Versammlung begann am ersten Tag mit einer Podiumsdiskussion bezüglich gelungener Frauenstreiks in anderen Ländern. Auf dem Podium befanden sich Aktivistinnen aus Argentinien, Polen und Deutschland, welche von ihren persönlichen Streikerfahrungen berichteten. In Deutschland kam es erstmals 1994 zu einem Frauenstreik, als sich Frauen aus verschiedenen Lebensbereichen bundesweit zu einem Großstreik mobilisierten.

In Argentinien kommt es alle 21 Stunden zu einem Feminizid. In den meisten Fällen gehen die geschlechtsspezifischen Morde von (Ex-)Partnern oder Familienmitgliedern aus. Der Mord an der 16-jährigen Lucía Pérez galt vorerst als Auslöser für die Frauenstreikbewegung in Argentinien. Nach kürzester Zeit breitete sich die Bewegung unter den Namen „Ni una menos“ (Nicht eine weniger) und „Nosotras paramos“ (wir streiken) in ganz Lateinamerika aus.

In Polen stellten sich die Frauen gegen eine Verschärfung der Abtreibungsgesetze, indem sie symbolisch in schwarzer Kleidung streikten.

Am zweiten Tag der Versammlung gab es eine Podiumsdiskussion mit Frauenrechtsaktivistinnen aus dem Iran und aus Kurdistan, welche von der aktuellen politischen Lage der Frauen und der Präsenz der Frauenbewegungen in den jeweiligen Ländern berichteten.

Im Anschluss wurden Workshops zu verschiedenen Themen, wie Aktionen zum bestreiken unbezahlter Arbeit, Pflegende Angehörige, Öffentlichkeitsarbeit, gemeinsame bundesweite Aktion, antimuslimischer Rassismus etc., verwirklicht. Die Ergebnisse wurden anschließend im Plenum zusammengetragen.

Am letzten Tag gab es am Morgen Workshops zu den Themen internationale Vernetzung, Streik mit ungesichertem Aufenthalt (begleitet von Anwältinnen), Streik- und Frauenkampftag etc..

Unmittelbar nach der Workshopphase ereignete sich eine Spontandemonstration. Die Teilnehmerinnen trugen typische Haushaltgegenstände, wie gelbe Putzhandschuhe, Wäschetrockner, Kinderwägen, Töpfe, Holzlöffel, oder Topflappen, um symbolisch zum Streik aufzurufen.

Abschließend ist es wichtig zu erwähnen, dass es im öffentlichen Bereich höchstwahrscheinlich zu keiner wortgetreuen Umsetzung eines Streik kommen wird, ausgeschlossen ist Berlin, da der 8. März dort seit 2019 ein eingetragener Feiertag ist. In Anbetracht dessen, dass eines der grundlegenden Forderungen des Frauenstreiks die ökonomische Unabhängigkeit von Frauen ist, ist von einzelnen erwerbstätigen Frauen nicht zu erwarten, dass sie auf eigene Faust in den Streik treten und ihren Arbeitsplatz riskieren, zumal sich Gewerkschaften lediglich als Teilnehmer und nicht als Organisatoren am Streik beteiligen werden. Der Streik im öffentlichen Raum wird wahrscheinlich durch Minderungen der Arbeitsgeschwindigkeit oder verlängerte Arbeitspausen zustande kommen. Der wortgetreue Streikbegriff ist momentan in erster Linie auf die unbezahlte Arbeit, von Hausfrauen und pflegenden Frauen anzuwenden. Diesbezüglich sind Streikformen wie im Beispiel der spontanen Demonstration der bundesweiten Frauenstreikversammlung durch Haushaltsutensilien oder herausragende Wäscheleinen an Wohnungsfenstern usw. geplant.

Zu den wesentlichen Forderungen des Frauenstreiks zählen Lohngleichheit, das Recht auf körperliche sowie psychische Selbstbestimmung, ökonomische Unabhängigkeit, sowie die endgültige Abschaffung der Paragraphen 218 und 219a. Weitere Forderungen sind auf der Webseite des Frauenstreiks verschriftlicht.

„Wir wollen unsere ganze Wut rausschreien“

foto: frauenstreik.org

Mina Khani ist iranische Publizistin, Feministin und Marxistin und kommt aus Berlin.

Was sind deine konkreten Forderungen an den diesjährigen Frauenstreik?

Wir sind gerade dabei konkrete Forderungen zu formulieren. Es betrifft unterschiedliche Sektoren. Mir ist es halt wichtig, dass die am prekarisiertesten Frauen angesprochen werden. Zum Beispiel Pflegenot, mehr Personal für Krankenhäuser, Wohnungsnot und was das mit alleinerziehenden Frauen zu tun hat. Aber darunter natürlich auch die Frage der migrantischen Frauen. Warum werden sie mehr prekarisiert, oder was sind die Konstrukte in dieser Gesellschaft, die dazu führen, dass sie weniger beachtet werden.

Habt ihr euch in Berlin bereits Aktionsformen für den 8. März ausgedacht?

Ich glaube wir haben eigentlich viel erreicht an diesem 8. März, wenn wir einmal mit dieser Methode Streik als Kampfmethode weiter kommen und überhaupt einen Diskurs schaffen, was Deutschland ja verlernt hat. Ich glaube nicht, dass jetzt an diesen 8. März konkret, unsere Forderungen sehr sichtbar werden oder halt auch massiv Streiks organisiert werden, weil das wirklich eine sehr sehr massive Arbeit braucht. Dafür brauchen wir Strukturen, die wir noch nicht haben. In Betrieben, innerhalb Schulen, Hochschule etc. überall, wo Frauen halt zusammenkommen und auch aufgrund ihres Geschlechts und ihrer Klasse unterdrückt werden. Ich würde es als Erfolg bezeichnen, wenn an diesem Tag viele Frauen Bezug nehmen zum Streikthema.

In Deutschland sind politische Streiks grundsätzlich verboten. Meinst du, dass es zu einer wortgetreuen Umsetzung eines Streiks kommen wird oder wird er bloß symbolisch umgesetzt?

Im Moment finde ich das Wort Frauenstreik passend. Passend in dem Sinne, dass wir Streik auslösen wollen und, dass wir diese ganzen Probleme, die uns im Weg stehen beseitigen wollen. Es ist aber wiederum nicht ganz so passend, weil wir eben noch nicht so weit sind, dass wir tatsächlich Streiks organisieren können.

Inwiefern können symbolische Streiks umgesetzt werden?

Da gibt es unterschiedliche Formen wie verlängerte Arbeitspausen oder verlangsamte Arbeitsgeschwindigkeit u.s.w. Es geht ja nicht um Aktionismus, es geht darum irgendetwas durchsetzen zu wollen. Dafür brauchen wir erstmal eine Bewegung.

Wie sieht es mit der Beteiligung von Gewerkschaften am Frauenstreik aus?

Die beteiligen sich erstmal nicht als Gewerkschaften. Das Problem ist nicht das Verbot, sondern, dass Gewerkschaften nicht hinter einem politischen Streik stehen. Wir haben Kontakte. Wir müssen schaffen, dass wir die Gewerkschaften so stark unter Druck setzen, dass sie diese Debatte aufnehmen.

Hat sich der deutsche Frauenstreik ein Beispiel an gelungenen Frauenstreiks im Ausland genommen?

Das ist eine Funktion der internationalen Bewegung. Wir können natürlich auch darüber diskutieren warum nur bestimmte Länder angesprochen werden, warum vor allem die Länder aus dem globalen Süden und ihre Kämpfe ausgeblendet werden. Im Iran streiken Arbeiterinnen und die Kampfmethode ist Streik. Es gab massive landesweite Streiks. Es gab Streiks von LKW- Fahrerinnen, Lehrerinnen, Arbeiterinnen von der größten Rohrzuckerfabrik oder der größten Stahlfabrik. Davon weiß man hier auch gar nichts.

Mira ist Teil des Berliner Frauenstreik Komitees und dort hauptsächlich aktiv in der Gruppe Kämpfe bzw. Gewerkschaften und im Koordinierungskreis.

Was sind deine persönlichen Forderungen an den 8. März und an die zukünftige Frauenbewegung?

Tatsächlich ist das so, dass wir viele Forderungen haben. Ich denke, um es grob zu sagen ist eine der Hauptforderungen, ein unversehrtes Leben, also gegen sexualisierte Gewalt. Wir positionieren uns ganz klar gegen jede form von Rassismus, Antisemitismus auch antimuslimischen Rassismus. Unversehrtheit für FLTI (Frauen-, Lesben-, Trans- und Interpersonen). Die Umweltforderungen haben wir auch mit in die Forderungen aufgenommen, zum Beispiel den Kohleausstieg. Es gibt viel zu tun und wir hoffen, dass wir den Paragraphen 219a wegstreiken können.

Kannst du uns von eurer Ortsarbeit berichten?

Wir wollen ja nicht nur die Lohnarbeit, sondern auch die Care- Arbeit bestreiken, die hauptsächlich von Frauen meist unbezahlt hinter verschlossener Haustür übernommen wird und auch nicht mal gesehen oder wertgeschätzt wird. Die Aktionsformenliste ist lang und sehr vielseitig. Zum Beispiel können wir eine Schürze raushängen, um zu zeigen hier wird der Haushalt bestreikt. In Berlin und auch bundesweit haben wir gerade beschlossen, dass wir alle dazu aufrufen um 5 vor 12 sich mit einem Stuhl in einen öffentlichen Raum zu setzen und hinten an den Stuhllehnen sind Plakate, „ich streike“, „ich streike weil...“. Es gibt auch andere symbolische Aktionsformen, wie Straßennahmen umzubenennen, die Forderungen auf Wäscheleinen aufhängen. Also wie gesagt die waren durchaus kreativ. Und eine weitere bundesweite Aktion ist, dass alle Frauen um 17 Uhr 100 Sekunden aufschreien. 100 Sekunden, weil Frauen im Durchschnitt 100 Minuten mehr arbeiten müssen als Männer, um auf denselben Lohn zu kommen. Überhaupt wollen wir unsere ganze Wut rausschreien.

Macht es für dich Sinn den 8. März Frauenstreiktag zu nennen, obwohl es höchstwahrscheinlich zu keiner Umsetzung eines wirklichen Streiks kommen wird?

Ich glaube, dass wir dahingehend kämpfen müssen, dass es irgendwann einmal tatsächlich zu einem Streik wird. Bisher haben wir die Gewerkschaften noch nicht so weit, sie kuschen immer noch und meinen politischer Streik wäre ja in Deutschland verboten. Mit dem Frauenstreik haben wir die Möglichkeit zu sagen, hey unsere Themen sind politisch und wir müssen die erstreiken. Wir hatten 1994 schon einmal einen Streik in Deutschland, der Forderungskatalog ist fast identisch mit dem was wir jetzt haben. Zum anderen ist natürlich der feministische Streikbegriff umfassender als der gewerkschaftliche, weil wir auch die Care-Arbeit bestreiken und die Hausarbeit und alles was Frauen als Arbeit tun. In Zukunft hoffe ich doch sehr, dass wir weiter Druck ausüben werden auf die Gewerkschaften und die dann irgendwann auch mit uns gemeinsam zum Frauenstreik aufrufen.

Die Interviews führten Idil Calli und Sinem Yesil

foto: frauenstreik.org

DF fordert Parität im Bundestag

frauenrat.de

CEYDA TUTAN

In diesem Jahr feiern wir 100 Jahre Frauenwahlrecht. Die Forderung der Frauen im 19. Jahrhundert war das Wahlrecht aller Frauen: „Frauen in die Parlamente!“, so hieß damals der Slogan. Die heutige Forderung des deutschen Frauenrates ,100 Jahre später klingt nicht wesentlich anders. Es ist nur ein kleines Wort das den Unterschied macht, zwischen damals und heute: „Mehr Frauen in die Parlamente!“

Denn wir müssen feststellen - der Bundestag ist mit so wenig Frauen vertreten, wie seit 20 Jahren nicht mehr. Der Anteil der Frauen im Bundestag liegt bei knapp 31 Prozent, in den Länderparlamente verhält es sich ähnlich. Auch dort geht der Frauenanteil zurück, auf kommunale Ebene bleibt er besten Falls gleich. Nicht einmal 10 Prozent aller deutschen Bürgermeisterinnen sind Frauen.

Deshalb hat der Deutsche Frauenrat, mit rund 60 Mitgliedorganisationen als größte frauen- und gleichstellungspolitische Interessenvertretung Deutschlands, 100 Jahre nach der Einführung des Frauenwahlrechts, im Januar eine Initiative für mehr Frauen in der Politik gestartet. Mit dem Aufruf #mehrfrauenindieparlamente werden die Parteien aufgefordert, im Rahmen von Wahlrechtsreformen sicherzustellen, dass Männer und Frauen sowohl bei Listen als auch bei Direktmandaten gleich verteilt in den Parlamenten vertreten sind.

In anderen Ländern in Europa und darüber hinaus stellt man sicher, dass Frauen und Männer paritätisch in allen Parlamenten vertreten sind. Dazu gibt es Regelungen in den Wahlgesetzen bis hin zu Verfassungsänderungen. Diese Regelungen haben den Frauenanteil deutlich erhöht.

Um in Deutschland die Parität voranzubringen muss öffentlich darüber diskutiert werden. Eine öffentliche Debatte und eine breite Unterstützung der Frauenverbände und der Gesellschaft bedarf es um in der Politik Gehör zu finden, damit bei der anstehenden Wahlrechtsreform die Geschlechterparität verankert werden kann.
Parlamentarier*innen und Parteien müssen sich für Parität einsetzen und wirksame Quotenregelungen vorantreiben.

Brandenburg – das erste Bundesland mit Parittätsgesetz

Brandenburg zeigt wie es geht und nimmt mit dem neuen Gesetz eine bundesweite Vorreiterrolle ein. Am 31. Januar 2019 hat Brandenburg als erstes Bundesland ein Gesetz beschlossen, bei den Landtagswahlen ab dem Jahr 2020 gleich viele Männer wie Frauen als Kandidaten aufgestellt werden müssen. Die Änderung des Wahlgesetztes wurde mit den Stimmen der regierenden SPD-Linke-Koalition vom Landtag in Potsdam gebilligt. Somit werden die Parteien dazu verpflichtet, für die Landtagswahlen gleich viele Frauen und Männer auf ihren Landeslisten aufzustellen. Ausgenommen davon sind allerdings die Direktkandidaten in den Wahlkreisen.

Gleicher Zugang zur politischen Mitbestimmung

Es wird Zeit, dass im 21. Jahrhundert, die Bevölkerung zu gleichen Teilen von Mann und Frau politisch vertreten wird. Männer und Frauen müssen überall paritätisch vertreten sein wo Demokratie, Gerechtigkeit und Partizipation gelebt werden will. Somit auch in politischen Gremien und Parlamenten. Frauen wollen nicht nur wählen, sondern auch gewählt werden und gleichberechtigt in der Politik mitbestimmen.

§218/219a streichen, nicht ergänzen!

SİLAN KÜCÜK

Nach jahrelangen Diskussionen, Demonstrationen und Aktionen rund um den Paragraphen 219a wurde nun im Bundestag über das "Gesetz zur Verbesserung der Information über einen Schwangerschaftsabbruch" geeinigt. Zu Beginn der Diskussionen waren die Sozialdemokraten, unter anderem Katarina Barley und Franziska Giffey für das Abschaffen des Paragraphen der seit 1872 immer wieder zum Thema wird. Für eine Abschaffung waren auch die Oppositionsparteien Grüne, FDP und Linke. Die CDU/CSU-Fraktion wollte die Verbesserung verhindern. Sie war mit der katholischen Kirche und der AfD einig.

Im Zuge der Verhandlungen ließ sich die SPD auf einen Deal ein: Information über Schwangerschaftsabbrüche von staatlichen Stellen soll Betroffenen leichter zugänglich gemacht werden. Der Paragraph 219 bleibt weiterhin bestehen und Ärzte dürfen selber weiterhin nicht über Schwanger-schaftsabbrüche informieren.

Dem Koalitionsentwurf zufolge sollen Ärzte und Krankenhäuser künftig legal "auf die Tatsache hinweisen" dürfen, dass sie Schwangerschaftsabbrüche vornehmen. Des Weiteren sollen sie auf Informationen verweisen, die in Zukunft offizielle Stellen wie die Bundeszentrale für gesundheitliche Aufklärung zur Verfügung stellen. Auch eine Liste von Ärzten sollen veröffentlicht werden, die Abbrüche vornehmen. Junge Frauen sollen die Verhütungspille bis zum 22. Geburtstag von der Krankenkasse bezahlt bekommen.

Dieser kleiner Schritt reicht uns nicht

Nun, die Bundesregierung hat einen neuen Vorschlag, der die Defizite in der Informationslage zum Schwangerschaftsabbruch anerkennt, doch zufriedenstellend ist er nicht. Dieser Gesetzesentwurf mag ein kleiner Schritt nach vorne sein, aber als Erfolg oder Fortschritt nicht zu akzeptieren.

Weiterhin müssen Frauen nach dem Vorschlag der Bundesregierung auf Listen der Bundesärztekammer oder der Bundeszentrale für gesundheitliche Aufklärung nachschauen, ob die Ärzte oder die Klinik in ihrer Nähe eine bestimmte Methode anbieten.

Die Listen der Bundesärztekammer werden keine Lösung sein und beheben nicht das Problem. Mit großem Aufwand werden zwar diese Listen von der Bundesärztekammer bereitgestellt, müssten jedoch monatlich aktualisiert werden und werden dennoch Lücken aufweisen.

Vor 15 Jahren war die Anzahl der Einrichtungen, die eine Abtreibung vorgenommen haben 2000. Aktuell sind es nur noch ca. 1200. Auch die Zahl der Schwangerschaftsabbrüche sind entgegen der Behauptungen weniger geworden. 1996 waren es 130.899, 2017 haben sich 101.209 Frauen für einen Schwangerschaftsabbruch entschieden. Die sogenannten „Lebensschützer“ und ihre Unterstützter verdrehen die Tatsachen und skandalisieren sowohl die Abtreibung selber wie auch die Zahlen der Abbrüche.

Jede Frau weiss genau, dass die herrschende Politik die Körper der Frauen für die eigenen Zwecke und politischen Interessen instrumentalisiert. Was ist mit alleinerziehenden Frauen die in Armut leben müssen? Was ist mit ihren Kindern die mit Hartz-IV leben müssen?

Weg damit

Die ersatzlose Streichung der Paragraphen 218 und 219a ist die einzige Möglichkeit, das Selbstbestimmungsrecht von Frauen zu verwirklichen! Zu einer emanzipierten Stellung der Frauen in der Gesellschaft zählt nämlich die Entscheidung für einen Schwangerschaftsabbruch und die Informationsbeschaffung. Es ist nicht berechtigt, über das Selbstbestimmungsrecht, den weiblichen Körper und die Lebensplanung der Frauen zu entscheiden.

Umso länger die Paragraphen 218 und 219a bestehen bleiben, diese Gesetze diskutiert und ausgehandelt werden, desto mehr werden sich rückschrittlich, frauenfeindlich und rechtspopulistisch gesinnte Personen und Gruppierungen darin gestärkt fühlen ihre reaktionäre Politik zu propagieren. Auf Grund dessen werden jahrzehntelang Frauen und Ärzte kriminalisiert, stigmatisiert und unterliegen einem gesellschaftlichen Druck.

Frauen gehen seit Jahren auf die Straße, um die Paragraphen 218 und 219a des Strafgesetzbuches abzuschaffen. Sie wollen keine Predigt gehalten bekommen. Sie wissen, welche Folgen eine Abtreibung hat. Die Streichung der Paragraphen wäre ein klares Zeichen gegen rückschrittliche, rechtspopulistische und reaktionere Kräfte und deren Politik.

„Damenwahl! 100 Jahre Frauenwahlrecht“- die Geschichte der Frauenbewegung

Am 17.01.19 besuchte der Bundesverband der Migrantinnen Frankfurt gemeinsam mit 25 Frauen eine Ausstellung im Historischen Museum. Die Ausstellung trägt den Namen „Damenwahl! 100 Jahre Frauenwahlrecht“ und lenkt die Aufmerksamkeit auf die deutsche Frauenbewegung um 1918/19, die Erwartungen und Forderungen der Frauen zu dieser Zeit und die Entstehung der Weimarer Republik. Ein wesentlicher Teil der Galerie ist die Einführung des Frauenwahlrechts. Außerdem richtet sich der Historische Rückblick auf die politische Situation der Frauen Anfang des 20. Jahrhunderts.

Zu den Zielen der politisch engagierten Frauen gehörten damals vier wesentliche Forderungen. Das Recht auf körperliche Selbstbestimmung, das Recht auf Bildung, eine gerechte Arbeitswelt sowie das Recht auf Politische Partizipation. Ein Recht auf Kleidungsfreiheit, das zum Recht auf körperliche Selbstbestimmung gehört, gab es nicht. Das Schönheitsideal galt bereits um 1900 und setzte beispielsweise eine schlanke Taille voraus. Durch den gesellschaftlichen Druck, immer „schön“ sein zu wollen, waren Frauen praktisch gezwungen sich in enge Korsetts zu zwingen.

Diese schränkten Frauen in ihrem Alltag enorm ein, da die Enge der Kleidung ihre Atmung erheblich erschwerte. Dies wiederum führte zu Unflexiblität und gesundheitlichen Nachteilen.

Ein weiterer Teil der Ausstellung war die Geschichte des Frauenwahlrechts. Das Frauenwahlrecht war gewiss nicht das Geschenk des Parlaments. Der Weg dorthin war lang und qualvoll. Jahrhunderte lang wurde es von Frauen erhofft, erfordert und erkämpft. Es ist die Errungenschaft der Frauen, die sich ein Leben lang entgegen der sexistischen gesellschaftlichen Strukturen für die Rechte aller Frauen eingesetzt haben.

Quelle: Historisches Museum Frankfurt

Die bürgerliche Frauenbewegung stand jedoch lediglich für ein eingeschränktes Wahlrecht ein, wodurch sie das sogenannte Klassen-Wahlsystem unterstützte. Clara Zetkin hingegen war eine derjenigen, die sich für das Wahlrecht aller Frauen einsetzte. Sie forderte 1907 auf dem ersten internationalen sozialistischen Frauenkongress in Stuttgart das allgemeine Wahlrecht.

Am 19. Januar 1919 war es dann soweit. Frauen in Deutschland durften zum ersten mal in der Geschichte wählen und gewählt werden.

Die Quote der abgeordneten Frauen war trotz dessen sehr gering. Insgesamt wurden 423 Abgeordnete in das Parlament gewählt und davon waren nur 37 Personen Frauen. Das Ergebnis der Wahlen zeigte den Frauenrechtlerinnen, dass ihr Kampf noch lange nicht beendet war. Selbst wenn die Einführung des Frauenwahlrechts bis heute einen wichtigen Triumph für alle Frauen darstellt. Die Thematiken der Ausstellung sind mit Bezug zur aktuellen Emanzipationsbewegung relevant. Im deutschen Parlament machen Frauen lediglich einen Anteil von 36 Prozent aus, Frauen verdienen im Durchschnitt 21,5 Prozent weniger als Männer und sind deutlich stärker von sexualisierter Gewalt und ökonomischer Abhängigkeit betroffen. Diese Missstände sind das Produkt einer profitgierigen und kapitalistischen Politik und verdeutlichen, dass die Forderungen der 1918/19er Frauenbewegung weiterhin gegenwärtig und dringlich sind, um die Gleichberechtigung und Emanzipation aller Frauen zu erreichen.

Alles in allem sind die Inhalte der Ausstellung elementar, um die deutsche Frauenbewegung und ihre Historie nachvollziehen zu können.

Sosyal danışman Zehra Ayyıldız: Geçici konutlar kalıcı oldu

NURTEN MUTLU

Zehra Ayyıldız, üç çocuk annesi, Frankfurt'ta yaşıyor ve evsiz ve mültecilerin geçici olarak kaldığı konutlarda sosyal danışman olarak çalışıyor. Göçmen Kadınlar Birliği'nin kurucularından da olan Zehra ile çalıştığı kurumdaki barınma imkanları, yaşanan sorunlar ve çözüm önerileri üzerine görüştük.

Çalıştığınız kurumda ne tür barınma olanakları var?

İki türlü barınma olanağı var. Biri mültecilere yönelik. Konut olarak oteller, konteynerler ve geçici evler kullanılıyor. Konteynerlerde çocuklu aileler kalmıyor, fakat 12-14 metrekarelik odalarda iki kişi birarada yaşamak zorunda. Bu odalara ancak iki yatak, iki dolap, iki sandalye ve bir buzdolabı sığabiliyor. Erkek ve kadınların kaldığı konteynerler ayrı. Mutfak, duş, tuvalet, çamaşır ve kurutma makinaları ortak kullanılmak zorunda. Bir de evsizlerin veya mültecilerin birlikte kaldıkları geçici konutlar var. Bu konutlarda şanslı bazı aileler içinde mutfağı, banyosu olan dairelerde kalıyorlar. Örneğin benim daha önce çalıştığım bir konutta sekiz kat vardı. Bir kat tek başına yaşayan kadınlara, dört kat ailelere, üç kat ise tek başına yaşayan erkeklere ayrılmıştı. Tek başlarına yaşayan kişiler mutfak ve banyoyu ortak kullanmak zorundaydılar. Bu da haliyle temizlik ve gürültü konusunda tartışmaları beraberinde getiriyordu.

Evsizlerin de mültecilerle, hemen hemen aynı sorunlarla karşı karşıya olduğunu söyleyebilir misiniz?

Evet, evsizlerin durumu da aynı. Evsizler derken, sokakta yaşayan (Obdachlos) insanlardan bahsetmiyorum. Evsiz derken değişik nedenlerle evlerinden çıkarılan aile veya kişilerden söz ediyorum. Bu kişiler için özel barınma yerleri mevcut ama bu barınma yerleri, geçici konutlara kıyasla daha da kötü. Onlar ev bulana kadar geçici konutlarda kalmak zorundalar. İşe gidip geliyorlar, çocukları geçici konutun olduğu yerde okula başlıyor, vb. Yıllardır burada çalışan göçmenler, özel olarak da Türkiye kökenlilerin arasında bu türden konutlarda barınmak zorunda kalanların sayısının giderek artmakta olduğunu da gözlemliyoruz.

Foto: https://mietentscheid-frankfurt.de

Bu geçici konutlarda mülteci ve evsizler ne kadar süre kalabiliyorlar?

10 yıl kalan insanlar var. Frankfurt'ta konut sorunu çözülecek gibi görünmediğinden bu süre daha da uzayacağa benziyor. Kiralar çok yüksek, gelirler çok düşük.

Mültecilerin bürokratik işlerinde çalışanların sayısı yeterli mi ve ne kadar yeterli olabiliyorsunuz?

Her konutta en az bir sosyal danışman ve teknikten anlayan bir kişi olmak zorunda. Çalışanlar olarak evsiz ve mültecilere kreş yeri, ev bulma ve başka bürokratik konularda yardımcı olmaya çalışsak da yaşam onlar için oldukça zor.

Geçici konut diyoruz ama görüldüğü kadarıyla kalıcı hale gelen bu uygunsuz barınaklar insanların psikolojisini nasıl etkiliyor?

Çoğu mültecinin yaşadığı travmatik olaylardan dolayı tedaviye ihtiyacı var. Ancak ana dillerinde terapi yapanların eksikliği, tedaviye ihtiyacı olanların aylarca beklemesi sorununu beraberinde getiriyor. Örneğin 2017 yılında geçici konutlarda 220 polis ve itfaiyenin müdahale etmesi gereken durum yaşandı. Benim bildiğim altı intihar girişimi, iki intihar ve bir cinayet gerçekleşti.

Mültecilerin yaşadıkları konutlarda uymak zorunda olduğu kurallar neler ve bu kurallar onları nasıl etkiliyor?

Mülteciler buradaki yaşama uyum göstermek zorundalar ama kendilerine ait özel bir barınma yerinin olmaması yaşamlarını zorlaştırıyor. Örneğin misafirleri geldiğinde onları yatılı misafir etme izni verilmiyor, Sadece haftaarası akşam saat 22.00'ye kadar, haftasonu ise gece 24.00'e kadar misafir kabul edebiliyorlar. Konuttan dört günden fazla uzak kalmaları yasak, vb. İhlal etmeleri durumunda çeşitli yaptırımlara maruz kalıyorlar. Bazı özel durumlarda kuralları esnetme imkanlarını değerlendirebiliyoruz.

Frankfurt´ta geçici konutlarda ne kadar insan yaşıyor?

Mart 2018 istatistiklerine göre Frankfurt´ta 6764 kişi geçici konutlarda yaşıyor. Bunların 3100'ü erkek, 1600'ü kadın, 2064 kisi 18 yaşın altında, bunların 1100'ü 6 yaşına kadar çocuklar.

Sizce bu sorun nasıl çözülebilir?

Bu duruma çözüm ancak evsizlerin ve mültecilerin içinde mutfağı, banyosu olan, kendilerine ait evlere yerleştirilmesiyle mümkündür. Bunun için de Frankfurt Belediyesi'nin sosyal konut yapımına daha fazla yatırım yapması gerekmektedir.

Almanya'nın hastanelerinde neler oluyor?

DEVRİM ERCAN

Yaş kemale erince insan hastaneleri daha sık ziyaret ediyor şüphesiz. Eğer bir gazeteci hastalanırsa, birazdan okuyacağınız satırlar çıkıyor ortaya. Bize her yer haber merkezi...

1985´ten beri ardı arkası kesilmeyen sağlık reformları Almanya`nın hastanelerini adeta birer ticarethaneye dönüştürdü. Hastasından doktoruna, hemşiresinden diğer personellerine herkes sağlık reformlarından şikayetçi. Nihayetinde bir gün herkesin yolu bir şekilde hastaneye düşüyor.

HASTANE KAPILARINDA SAATLERCE BEKLETİLİYORSUNUZ

Eylem Baysal (34) bir buçuk yıl önce anne olmuş. Çocuk bu hastalanır. Kendisi de bir sağlıkçı olan Eylem, kucağında bebeği hastane kapılarında beklerken yaşadığı sıkıntıları anlatıyor:

"Gözümde çok büyüttüğüm Almanya sağlık sistemini aslında hiç de gözümde büyütmemem gerektiğini anladım. Gerek personel olsun, gerekse hastaneler olsun. Neredeyse üçüncü dünya ülkelerinin sağlık sisteminden daha kötü hizmet veren bir sistemle karşı karşıya olduğumuzu gördüm. Çocukla birlikte acile gittiğinizde üç saat bekletiliyorsunuz. Çocuğunuzun herhangi bir sıkıntısı olduğunda aciliyeti göz önüne alınmadan öylece sırada bekletiliyorsunuz."

Eylem Baysal minik kızını sezeryanla dünyaya getirmiş. Fakat doktorların sezeryan doğumların, doğum sonrasında bebeklerde nasıl bir sıkıntıya sebebiyet vereceği konusunda bilgilendirilmemiş. Doktorlar ne kadar çok hastaya bakarsa, hastaneler o oranda kar ediyor.

HASTALAR, DOKTORLAR TARAFINDAN BİLGİLENDİRİLMİYOR

Çocuğunun emekleme vakti geldiğinde bir sıkıntısı olduğunu anlayan Eylem:" Çocuğumun emeklemediğini ve karnının üstüne yatmak istemediğini fark ettim. Doktorlar kızımı neredeyse on saat karın üstü bırakıp ağlatmam gerektiğini söylediler. Kendim de sağlık branşında çalışıyorum. Yaptığım bir uzmanlık sistemi kursu esnasında bir hocamın çocuğuma bakmasıyla, çocuğumun sırt kaslarının, kalça ekleminin, atlasının kaydığını öğrendim. Bunları öğrendikten sonra çareyi, çözümü bulmam maalesef yine kendi imkanlarımla oldu."

Eylem Baysal minik kızının sorununu, kendisi de bir sağlıkçı olduğu için anlayıp, bu soruna çözüm bulmuş.

HASTANELERDE HEMŞİRE YOK!

Yazının başında da belirttiğim gibi, geçtiğimiz yıl maalesef sıkça hastane ziyaretlerim oldu. Ayakta ya da yatılı bolca vakit geçirdim hastanede. Bir şey eksik hastanede. Nedir, nedir diye düşünürken buldum. Hastanede hemşire yok.

Bir hastanenin iş yeri personel temsilcisi Sevim Güçlü´ye sordum:" Nerede bu hemşireler?" diye.

Sevim Güçlü, " Sadece bizim hastanede değil, her yerde hemşire sıkıntısı var. Bulamıyoruz. Çünkü hemşire eksikliği var. Bazen yirmi kişiye bir hasta bakıcının baktığı zamanlar oluyor. Çalışma şartları çok ağır. Aylarca süren sağlık çalışanları eylemleri yapıldı, yapılıyor. Sesimizi, taleplerimizi duyurmaya çalıştık. Hemşire eksikliği hem hastalar için hem de çalışan hemşireler için iyi değil. Çalışanlar bu yükü taşıyamıyorlar artık. Bu nedenle hemşireleri göremiyorsunuz!" diyor.

Köln´ün en büyük hastanelerinden birinde otuz sekiz yıldır hemşirelik yapan Ayşe Bilici ise yaşanan sıkıntıları şöyle özetliyor:" İstenen işler çok fazla. Herkesin iki eli, iki gözü var. Bence daha fazla eleman alınması gerekiyor. Yabancı elemanlar çözüm değil. Hastanemiz yurt dışından hemşire getiriyor. Fakat gelen meslektaşlarımızın Almancaları yeterli değil. Hastalarla anlaşamıyor-

lar. Bunun çözümü dışarıdan hemşire ithal etmek olmamalı. Yeni nesli bilinçli olarak belli avantajlarla, fazla maaş, fazla hafta sonu tatili veya başka imkanlarla işe ısındırmak gerek. Şimdi bakıyorsun hastalar çok yaşlı. Genç nesil niye kendini bu hastalara feda etsin? Hemşire olmak istemiyorlar."

Sağlık çalışanları sendikalı olmalı

ver.di Sendikası sağlık çalışanları sekreteri Serdar Ağıt Boztemür de hemşirelerin ağır şartlarda çalıştıklarına işaret ediyor. Daha önceleri meslek yapmaya başlayan gençlerin hemen sendikalı olduklarına değinen Boztemür, bu durumun artık değiştiğini sözlerine ekliyor. İşverenlerle sağlık çalışanları adına görüşmeye gittiklerinde, işverenlerin sendikalı çalışan sayısının azlığına güvenerek rahat tavırlar sergilediğini anlatıyor.

Sağlık çalışanlarını sendikalı olmaya çağıran Boztemür:" Aslında hastaneler bir nevi reklam şirketleri gibi çalışıyor. Bir çeşit süpermarket. Hastalar gidip sağlık satın alıyorlar. Reform öncesi Almanya´da sağlık üzerinden ticaret yapılamazdı. Özelleştirmeler sağlık sistemini bu noktaya taşıdı. Doktorlardan dört ay sonrasına randevu alabiliyorsunuz. Tabii bu durum burası üçüncü dünya ülkesi mi eleştirilerini doğuruyor. Hemşireler altı aylık deneme sürelerini tamamladıktan sonra sözleşme imzalayacakları zaman provizyon alıyor artık. Yani hastaneler çalışan bulmakta zorlanıyorlar. Neden çalışan bulmakta zorlanıyorlar? Çünkü iş şartları ve koşulları iyi değil. İyi olmadığı için de insanlar bu sektörde uzun bir zaman çalışmayı göze alamıyorlar. Çünkü kendi sağlıklarını kaybetmek istemiyorlar. Bu doktor ya da hemşire olsun, bir şey değiştirmiyor. Sonuçta herkes iyi ve güzel iş koşulları altında çalışıp aynı zamanda aileleriyle, arkadaşlarıyla ve sevdikleriyle zaman geçirmek ister." diyor.

Hastaneler için az çalışan çok kar demek

Essen Hastanesi'nde doktorluk yapan Dr. A. E. ise Almanya´nın sağlık sisteminin Avrupa´da en iyi standartlara sahip bir sistem olduğuna vurgu yapıyor. Sağlık konusunda sistem olarak değil de uygulamada sıkıntılar yaşadığına değinen Dr. A. E. :" Bu sistemde ne kadar az personelle işi yürütürseniz, o kadar karlısınız. Aldığınız paradan maaşlar ödeniyor. Ne kadar az maaş ödersenize, o kadar çok kar kalıyor. Son on yıldır personel kısıtlı çalıştırılıyor. Hele hemşireler konusunda çok kar etmeye çalıştı hastaneler. Şimdi faturasını ağır ödüyor hastaneler." diyor.

Hastalar arasında çok sık tekrar edilen bir cümle var. Aslında iyileştiklerini düşünen hastalar, birkaç gün daha hastanede kalmaları gerektiğini söyleyen doktorlara, ''Yataklarınız boş kalmasın diye taburcu etmiyorsunuz beni!'' deyiveriyorlar. Aslında bu durum değişeli epey oldu. Hastaneler artık hastalığa konulan teşhise göre para alıyor. Örneğin hastaneler için en karlı hastalar kardiyoloji hastaları iken, en az kar getiren hastalar felç geçirmiş hastalar oluyor. Yani hastaneler, hastaları ne kadar çabuk taburcu ederlerse o kadar kar ediyorlar. Bu durum başka bir çelişkiyi derinleştiriyor. Hasta iyileşsin iyileşmesin, ister iki gün, ister sağlık kasalarının belirlediği ve ödediği süre kadar hastanede kalsın, hastanenin aldığı tutar değişmiyor. Ameliyat yapan hastaneler, diğer hastanelere göre çok daha fazla para kazanıyor. Hastanelerde para getirmeyen bölümler ya kapatılıyor ya da personel kısıtlamasına gidilip işlevsiz hale getiriliyor. Özel hastaneler daha az kar getiren hastaları başka hastanelere yönlendirirken, devlet hastaneleri her hastayı kabul etmek durumunda. Aklınızda bulunsun!

Herşeye rağmen Almanlar sağlık sisteminden memnun

2017´de yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre Almanya halkının %70´i Alman sağlık sisteminden memnun. 2016´da yapılan başka bir araştırmanın sonuçlarına göreyse, sağlık kasaları %30 kar etmiş durumda. Almanya´nın %90´ı kamu sigortası sahibi, %7-10'luk kesimse özel sigortalı durumunda. Bu %7-10'luk dilim çok daha fazla para ödediği için, ayrıcalıklı hasta muamelesi görüyor. Bu nedenle de kamu sigortası sahibi kesim tarafından Alman sağlık sistemi iki sınıflı bir sistem olmakla eleştiriliyor.

Peki sağlık kasaları son yıllarda %30 kar ettikleri halde neden bu karı sağlık alanındaki sorunları gidermek için kullanmıyor? Dr. A. E. :"Sağlık kasaları, evet şu an karda; ama her an boşalabilir diye korkuyorlar. Yanlış değil, çünkü gittikçe çok pahalı tedaviler çıkıyor. İlaçlar çok pahalı. Sağlık kasaları bunları biliyor tabii. Mesela Hepatitis C´nin ilaçları çok pahalı, lösemiye karşı çok yeni tedavi imkanları piyasaya çıktı. Onlar da çok pahalı. Bir hastaya yarım milyon harcadığımız durumlar oluyor."

Sağlık bir bütündür

Porz Hastanesi yönetim kurulu üyesi psikiyatrist Arif Ünal da Dr. A. E. ile Almanya´nın oturmuş bir sağlık sistemi olduğu konusunda hemfikir. Dr. Ünal:"Birincisi federal yapılanmadan kaynaklanan, ikincisi de geçmişte yanlış teşviklerden kaynaklanan belirli sorunlar var. Federal bağlamda, hastane bakımı yataklı bakımından eyaletler sorumlu. Ayakta bakım, yani muayenehaneler federal düzeydeki kanunlarla belirleniyor. Bu durum, tabii ki yerel düzeyde bizim stationär dediğimiz, yani yataklı bakımın ve ayakta bakımın birbirleriyle koordineli çalışmama sorununu beraberinde getiriyor. Böyle bir problem var. Yani ayakta tedavi, yarı ayakta tedavi dediğimiz durum, hastane tedavisi ve rehabilitasyonunun hep birlikte planlanması gerekiyor ki, bir şehirde yaşayan insanların sağlık sistemine toplu halde çözümler bulunabilsin. Buradan kaynaklanan bazı sorunlar var.'' diyor.

Alman sağlık sisteminin çok karmaşık yapısından doğan sıkıntıları olduğunu anlatan Ünal, ''oysa sağlık bir bütündür.'' diyor.

Gelecek on yıl içinde özellikle yaşlı bakımında çok daha ciddi sıkıntılar yaşanacağına işaret eden Ünal, ''Bu konunun ivedilikle ele alınmasında fayda var.'' diyor. Şu an Almanya çapında resmi verilere göre 49 bin hasta bakıcısına ihtiyaç var.

Bol hemşireli, çabucak randevu alabildiğimiz, bolca vakti olan doktorlarla dolu hastanelerimiz olsun.

39 yaşından sonra meslek eğitimi alan ve çalışmaya başlayan Nuray'dan tüm kadınlara:

Kendinize iyi bir şeyler yapın!

SEMRA ÇELİK

Nuray, beş yıldır kalıcı sözleşmeli bakıcı olarak bir yaşlılar yurdunda çalışıyor. Geriye baktığında, okuldaki bir yılını, sınavlara hazırlanışını gözlerinin içi gülerek hatırlıyor; „Okuldan geliyor, ev işlerini yapıyor, çocuklar uyuduktan sonra sınavlara hazırlanıyordum. Sabahlara kadar çalışıyordum. Kendime söz vermiştim, çevreme söz vermiştim, başaracaktım. Başladığım bir işi sonlandırmadan bırakmama özelliğim burada da işe yaradı.“

Nuray, 45 yaşında, üç çocuğu var, 23 yıldan beri Köln'de yaşıyor ve beş yıldan beri yaşlılar yurdunda bakıcı olarak çalışıyor. 1996 yılında Almanya'ya geldiğinde ardında lise diploması ve bir ithalat/ihracat şirketinde muhasebeci olarak çalıştığı yılları bırakmıştı. Evlendi, bir sene sonra ilk çocuğu dünyaya geldi. Sonra ikinci çocuk, çok sonra da üçüncü çocuk...

Geldiği ilk yıllarda Almanca öğrenmeye başladı. Çocuklar ve sadece Türkiye kökenlilerle sınırlı günlük yaşamı nedeniyle Almancasını geliştirmeye imkan bulamadı. Arada değişik işlerde de çalıştı, ama sürekli bir işi olmadı hiç.

Çocuklar büyüdü, ilk kızı ergenlik dönemine girdi ve sorunlar büyüdü. Ergenlik döneminde her evde yaşanabilecek aile içi çatışma, okulla yaşanan sorunlar, kızının evden ayrılması, kızıyla ancak resmi kurumlar aracılığıyla ilişki kurabilmesi, bu arada diğer çocuklar, ev işleri derken Nuray ne yapacağını bilemez duruma geldi. İşte tam da bu sırada ne yapması gerektiğine kendisinin karar vermesi gerektiğini kavradı. Kendini güçlendirmesi, kendi ayakları üzerinde durması, bir şeyler öğrenmesi, yapması, çalışması zorunluydu. Belki bu sayede kızına, kızlarına da yararı olacaktı.

İş aramaya başladı. Bir arkadaşı aracılığıyla yaşlılar evinde iş buldu, ama bu işin eğitimini alması gerekiyordu. Bu işin eğitimini yaptıran bir okul buldu. Çalışma Dairesi bir senelik eğitim masraflarını üstlendi ve Nuray, tekrar okullu oldu. Okula ilk adımını attığında, ben bu okulu başarıyla bitireceğim dedi. En büyük sorunu Almancaydı... Ama onun hevesli ve çalışkan olması, okul müdürünün bile dikkatini çekmişti; Müdür, Nuray zorlukla karşılaştığında; „Sen bu okulu çok başarılı şekilde bitireceksin ve hemen iş bulacaksın.“ diyordu. Dediği gibi de oldu.

Şimdi Nuray, beş yıldır kalıcı sözleşmeli bakıcı olarak bir yaşlılar yurdunda çalışıyor. Geriye baktığında, okuldaki bir yılını, sınavlara hazırlanışını gözlerinin içi gülerek hatırlıyor; „Okuldan geliyor, ev işlerini yapıyor, çocuklar uyuduktan sonra sınavlara hazırlanıyordum. Sabahlara kadar çalışıyordum. Kendime söz vermiştim, çevreme söz vermiştim, başaracaktım. Başladığım bir işi sonlandırmadan bırakmama özelliğim burada da işe yaradı.“

Kızının durumu mu? ‘‘Kızım şimdi 22 yaşında. Evde kalıyor. En büyük yardımcım ve destekçim o. Geçenlerde bana, 'anne sen buraya Almanca bilmeden geldin, üç çocuk, ev işleri ve başka işlerle uğraştın, ona rağmen meslek öğrendin ve şimdi kimseye muhtaç olmadan yaşıyorsun. Benim idolümsün. Ben de yarım bıraktığım eğitimime devam edeceğim, meslek yapacağım.“ dedi. O kadar sevindim ki! Eğer okula gitme, çalışma kararı almasaydım, sürekli onunla uğraşacağım için belki kızımla aram çok kötü olacaktı, belki sinir hastası olacak, çevreye, yaşama küskün bir hayat sürdürecektim.“ diyor.

Nuray, işinden memnun, bir yardım kuruluşuna bağlı yaşlılar yurdunda çalıştığı için maaşının iyi olduğunu düşünüyor. Yaşlılarla ilgilenmek, onu hem mutlu ediyor, hem de her şeyin geçici olduğunu öğretiyor. ‘‘Paraları var, ama birilerine muhtaçlar, sevgiye muhtaçlar. Onları görünce küçücük şeylerin bizi ne kadar meşgul ettiğini, kafamızı yorduğunu, hasta ettiğini fark ediyorum.“

Kadınlara tavsiyesi uçakta "çocuğunuzun kemerinden önce kendi kemerinizi bağlayın." diyen hostesin tavsiyesi gibi; „Çevrenizi mutlu etmek, iyi ilişkiler kurmak istiyorsanız, önce kendinize iyi bir şeyler yapın. Almanya'daki olanaklardan yararlanın, Almanca kursuna gidin, meslek eğitimi alın ve çalışmaya başlayın. Benim yaptığımı her kadın yapabilir."

Kendi hikayemizi yeniden yazabiliriz

Frida adında bir eğitsel rehberlik kurumunu yöneten Hüsniye Ateş çalışmalarını bizimle paylaştı.

ÖZLEM BABA

Adil olmayan rekabetçi iş piyasasında kadın olmak zor mu?

Hüsniye Ateş: Kendi branşımda çok dezavantaj görmedim, iş alanında daha ılımlı yaklaşıyorlar, ama rekabetçi bir ortam var. Çoğunlukla kadını kendlerine eşit ve akıllı görmüyorlar, senin kadın olman her konuda yeteri kadar iyi olmadığın gibi algısal bir yaklaşımı doğuruyor. İş hayatındaki başarılarınla bunun böyle olmadığını onlara gösteriyorsun ve aslında onların önyargılarını bir şekilde de olsa sarsmayı başarıyorsun. Sana dair izlenimleri değişiyor, "Bu da, bu işi gayet iyi yapabiliyor." algısını yerleştirebiliyorsun. Doğal olarak bu konuda geri adım atabiliyorlar.

Aslında iş alanında çok yeni değilsin ve buna bağlı deneyimlerin de daha farklı bir birime dayanıyor.

Evet, büyük bir mücadele vererek bulunduğum noktaya geldim. On beş yıl kadar bir süre bankacılık yaptım. Bankacılık rakamlarla oynadığınız, onun üzerinden işlemler yaptığınız ona göre kendinizi konumlandırdığınız bir iş. Bir süre sonra bankanın daha fazla müşteri toplamak için bize dayattıkları uygulama ve baskılar beni yormaya başladı. Mesela müşteriye üç ay boyunca şunu satın, bunu alın diyorsun, bir sonraki üç ay hayat sigortası satın alın ya da hesap açtırın gibi diyaloglar içinde oluyorsun. Sürekli insanlara bir şey satmaya kendini odaklamış ya da programlanmış bir sistem. Bu benim felsefeme ters düşüyordu, parası olana sunulan imkanlar parası olmayana sunulmuyordu. Doğal olarak insanlar arasına konulan bu adaletsizlik gün geçtikçe beni daha çok rahatsız etti. Bankacılık beni sınırlayan bir işti. Ben daha çok kararlarını kendisi veren, kendisine özgü bir bakış açısı olan ve buna göre bir yaşam felsefesi geliştiren yapıya sahibim. Bankacılık insanlara faydalı olma felsefesi üzerine kurduğum iş fikrini tatmin eden bir iş değildi. Özgür ruhlu bir

kadın olarak kendimle çatışmaya ve kendimi sorgulamaya başladım.

Şu anda yaptığın işten söz eder misin?

Yaptığım işe Bildungsorientierung, yani eğitsel rehberlik diyebiliriz. Kurumsal bir kimliğim var Arbeitsamt'tan, Job Center'dan gelen insanlar var. Bu insanların yaşları, meslekleri ve biyografileri çok farklı olabiliyor. Mesela mültecisinden tutun akademisyenine kadar, öğretmeninden tutun da, ev kadınına kadar çok renkli insan. Bu hem eğlenceli, aynı zamanda çok duyarlı olmanız gereken bir alan.

Bakış açım tamamen yeteneklerimizin ve farklılıklarımızın gün yüzüne çıkmasına yardımcı olmak. Mesela belli testler var, biz buna "Yönlendirme testi" diyoruz, kişileri yeteneklerine ve isteklerine göre yönlendirme. Kişinin eğilimi nedir ya da buna engel olabilecek herhangi duygusal bir durum söz konusu mu? Çünkü bazı insanların korkuları oluyor ve bu korkuları nedeniyle bir takım işleri yapmıyorlar. Bu şekilde de kendilerini daha büyük çatışmalardan koruduklarını sanıyorlar. Mesela bir öğretmenin kendi sesiyle olan problemi ve bunun süreç içinde korkuya dönüşmesi gibi ya da kalabalık önünde konuşamama gibi fobiler, otoriteyle olan sorunumuz vs. İşte bütün bu korkular hayatımızı merkezine alır. Sadece bununla bitmiyor, o kişiyi başından sonuna kadar destekliyorsunuz. Bir iş başvurusunu beraber yazıyorsunuz. Bu meslekte gördüm ki, sosyal statünüz ne olursa olsun, bu birtakım sorunları yaşamayacağınız anlamına gelmiyor.

Tekrar iş piyasasına dönersek, kadın olmanın yarattığı bir rekabet ya da önemsenmeme hali yaşanıyor mu?

Erkekler ilk etapta seni rakip olarak görmüyor, kendisine eşit görmediği için rekabet de söz konusu olmuyor doğal olarak. Fakat rekabet oluşturacak potansiyeli görmeye başladığında ya uzlaşma ortamı oluşturuyor ya da zıtlaşma. Toplumsal yaşam içerisinde hem ailenin hem de toplumun dayattığı bazı roller vardır: İyi bir anne olmak, iyi bir evlat olmak ya da belli bir yaşta evlenme sonrasında hemen çocuk yapmak, iyi bir eş olmak gibi sürekli iyi ve birilerini mutlu etmeye odaklı dayatılan roller. Yalnız önemli olan bir nokta var ki, genelde bu bakış açısı sadece doğu kültüründen gelen insanlara özgü bir durummuş gibi algılansa da, geleneksel roller çoğu kültürde var.

Bunu biraz kendi hikayenle birleştirerek daha da açabilir misin?

Kadınların çoğu var olanı reddetmekten reddettikleri anda yalnız kalmaktan korkuyor. Korkunun temelinde insanın kendini koruma çabası var. Korkularınızdan sıyrıldığınız zaman farklı bir dünya karşınıza çıkacak. Korkularımız ya geçmişimizle ya da gelecek kaygısından dolayı geleceğimizle ilgilenmemize neden oluyor ve anı sağlıklı yaşayamıyoruz. Hayatımıza çok hikayeler giriyor ya da birçok hikaye dinliyoruz bize çok acı gelen. Hem anlatanı hem de bizi aşağıya çeken hikayeler. İşte buna karşı kendimizi korumalıyız. Bu tamamen neyi nasıl anlatmanız gerektiği ile ilgili. Hayatınızda dinlediğiniz bir müzik, dinlediğiniz bir şiir ya da başka bir şey size güç vermeli, sürekli aynı korku ve yaşanmışlıkları hatırlatıp sizin geçmişle olan o bağınızı güçlendirmemeli. Toplumda var olan ezik, sürekli çile çeken kadın imajını değil, her şeye rağmen güçlü ve yaşamındaki her şeye daha mizahi bakmayı başarmış ve yine bir yerlere tutunmaktan vazgeçmeyen daha kararlı kadınlar... Kendi hikayemizi yeniden ve yeniden yazabiliriz, çünkü o hikayenin kahramanları biziz. Bu hikayeleri başka hikayelerle birleştirip daha da zenginleştirebiliriz.

Koro çalışması ve bize kattıkları

MEHTAP ÇALLI

İki yıl önce, koro çalışması fikri olgunlaştığında bizleri nelerin beklediğini bir yönüyle bilmiyorduk, diğer yönüyle ise öngörüyorduk.

İhtiyaç mı, nasıl bir koro, kaç kişi katılır, devamlılığı olur mu, kiminle yapabiliriz?

Ve başlattik

Start verilirken tüm bu soruların yanıtları verilmedi aslında.

Ancak, bu işi de birlikte kotarabileceğimizin sinyalleri verilmişti çoktan.

Koro çalışmasına başlarken; birlikteliğimize, yeni kadınların katılımına, araştırmaya, sorgulamaya ve pratikte ortaya çıkan aksaklıklar, sorunlar ve bunların üstesinden yine birlikte gelebileceğimize dair deneyimlerimiz oluşmuştu zaten.

Koro çalışmalarımızın başlangıcından itibaren 30-35 kadın "ben de varım" dedi.

Bazen yerimiz dar geldi, bazı arkadaşlara "bir sonraki dönem çalışmasında muhakkak" dedik.

Bazen repertuarda uzlaşamadık; "canlı, neşeli, umut dolu türküler istiyoruz" dedik. Bazen çalışma disiplini konusunda koro eğitmenimizle farklı görüşlerde olduk. Bazen de nedenlerine çok uzak olmadığımız devamsızlıklar yaşadık.

"Çalışma esnasında ortaya çıkan ihtiyaç ve sorunlara birlikte çözüm bulacağız" dedik.

Öyle de oldu.

"Muhteşem konser"

Yaklaşık 1,5 yıl süren koro çalışmamız, 600 kişinin katıldığı bir "Dayanışma Konseri"ile bir dönemi tamamladı ve Berlin basınında "Göçmen Kadınlar Birliği'nden muhteşem konser" olarak yer aldı.

Konserimizin başarısının arkasında önemli adımlar attığımızı düşünüyoruz;

Yeni kadınlarla biraraya geldik. Cinsiyetçi söylemler içeren türküleri reddettik. Nerede, hangi dayanışma etkinliğinde, neden olacağımızı birlikte belirledik. Günlük yaşamlarımızda varolan sorunlarımızın bizlere dayattığı güçlüklere inat; "birlikteyiz, rahatlıyoruz" dedik.

Koro disiplinini ;"amatörce ve 8 saat çalıştıktan sonra koro çalışmasına katılan kadınlar" açısından değerlendirdik.

Tüm bu süreçteki değerlendirmeler, tartışmalar bizlere çok şey kattı.

Başarılı bir konserin ardından konser gelirimizi, her türlü engele rağmen Türkiye'de kadın mücadelesi alanında çalışmalar sürdüren Ekmek ve Gül dergisine destek olarak sunuyoruz.

Ve yolumuza devam ediyoruz..

Yeni eğitmenimiz, yeni bir koro konsepti ve yine "ben de varım diyen" 40 kadın ile birlikte...

1 MİLYAR AYAKTA

Dünyanın 200 ülkesinde Almanya'nın 200 şehrinde kadınlar şiddete ve şiddeti yaratan nedenlere karşı Bir Milyar Ayakta dans eylemlerine katıldı.

Almanya'da çok sayıda kadın örgütünün çağrısını yaptığı eylemlere, bu yıl okullar da hem derslerde Bir Milyar Ayakta eylemleri ve taleplerini konu ederek, hem de bir çok şehirdeki eylemlere gençlerin katılımını sağlayarak destek verdi.

Almanya Göçmen Kadınlar Birliği'de dernek ve gruplarının olduğu şehirlerde eylemlere katıldı

Foto: Rukiye Cankıran

HAMBURG'DA DAYANIŞMA KONSERİ

Hamburg Göçmen Kadınlar Birliği, Evrensel Gazetesi ile dayanışma amacıyla bir konser düzenledi. Konsere çoğunluğunu kadınların oluşturduğu 400 kişi katıldı. GKB Hamburg adına etkinliğin açılış konuşmasını yapan Lale Cerit yaptığı konuşmada Evrensel Gazetesi ve ‚Ekmek ve Gül' dergisi ile dayanışma çağrısı yaptıklarını belirterek, herkesi GKB nin düzenlediği kampanyaya destek vermeye çağırdı. Konserde sahne alan Mikail Aslan Evrensel ile dayanışma içinde olduğunu söyleyerek GKB Hamburg'a kendisini davet ettikleri için teşekkür etti.

SEÇİM HAKKININ 100. YILINDA SEMPOZYUM

SEVİNÇ SÖNMEZ

Almanya'da kadınların seçme seçilme hakkı elde etmesinin 100. yılında Mannheim Belediyesi, eşitlikten sorumlu yönetici Zahra Deilami'nin girişimiyle bir sempozyum düzenledi. "Haben wir die Wahl? Wir haben dir Wahl!?" ("Seçeneğimiz var mı? Seçeneğimiz var!?") adı altında gerçekleşen sempozyuma değişik alanlarda çalışan 100'e yakın kadın katıldı.

Kadınların 100 yıl sonra seçme haklarının ne durumda olduğunu irdelemek amacıyla düzenlenen sempozyumda; "Kadınların yaşamın her alanında özgürce seçme hakkı var mı?", "Mesleklerini, kariyerlerini ve toplumda ve ailede sahip olmak istedikleri rolü seçebiliyorlar mı?", "Politika, bilim, kültür ve sanat alanlarında kadınların rolü ne?" gibi bir çok soruya cevap arandı.

"Bar Camp" yöntemi ile gerçekleşen açık- sempozyumda katılımcılar istedikleri konulara yönelik çalışma grupları oluşturarak kendi sunumlarını kendileri yaptılar. Açılış konuşmasında, bu sempozyumun bir anmadan öte ileriye yönelik bir veri tabanı, bir eylem planı olmasını istediğini söyleyen Zahra Deilami'nin konuşmasından sonra sahneye gelen kadınlar 20 çalışma grubu oluşturdu.

Mannheim' da değişik alanlarda, parti ve kurumlarda kadın çalışması yürüten kadınların sunduğu gruplara ilgi ve katılım yoğun oldu.

En yoğun ilgi, eşitlik ve seçme hakkı, yerel politika ve kadınlar, "Feminizm 3.0", "#Metoo", kadınların kültür branşında görünürlüğü, yaşlı kadınların toplumsal görünürlüğü, reklamlarda cinsiyetçilik, aile ve iş yaşamının uyumu, seviye eşitliği, kadın cinselliği, radyo yayını nasıl yapılır, gibi sunumlara oldu.

Eşitlik ve seçme hakkı konulu sunumda, federal parlamento da kadın temsiliyetinin hala yüzde 30.7 düzeyinde olduğuna dikkat çekildi ve "#mehrfrauenindieparlamente" başlığı altında yürütülen imza kampanyasına destek çağrısı yapıldı.

Sempozyum akşam düzenlenen bir eğlence ile sona erdi.

Photo by Alexa-drina Mihalkova
from Pexels

8. MÄRZ

FEIERTAG

FÜR ALLE!

BUNDESVERBAND DER MIGRANTINNEN